

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	ဇော်ဝင်းသိန်း
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိန်းသန်း (၀၁၂၅၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး (နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၄) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ချစ်မိုးစိန်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမိုး (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄
တန်ဖိုး	၁၀၀၀၀ ကျပ်

၁

နှင်းပန်း ၊ ချိုး
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄
စာ ၂၆၄ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ
(၁) နှင်းပန်း

ရှမ်းပြည်နယ် အစိုးရ

အခန်း (၁)

“အိုက်လူ၊ နင် ဆိုင်းဏှာနဲ့ ကြိုက်နေတယ်ဆို၊ အမေ သဘောမတူ ဘူးနော်၊ ပြောပြီးပြီ၊ ပြီးမှအမေအဆိုးမဆိုနဲ့၊ ဟဲ့ ပြောနေတာကြားရဲ့လား၊ အချိန်မတော်မှ ပြန်လာတဲ့အကောင်ရဲ့”

ဒေါင်

“အီးဟ၊ ပလုတ်တုတ်ရ”

အုတ်ကန်ဘေးမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး မသစ်ချင်သစ်ချင် မျက်နှာသစ်နေရသော အိုက်လူမှာ အမေဆီက အသံစူးစူးကြောင့် လက်ထဲက ကော်ရေခွက်ကလေးပင် ပြုတ်ကျသွားရ၏။ ဒီကြားထဲ၊ နွားနို့ပင်ပေါ်က ကိုင်းခြောက်ကပါ သံဇလုံပေါ် ဒေါင်ခနဲ ပြုတ်ကျလာလေတော့ လန့်လိုက် သည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။ အိုက်လူအမေဟာ အိုက်လူကို တွန့်တိုတတ် သူမှန်း သိထားပေမဲ့၊ ဒီလောက်ထိ တွန့်တိုတတ်လိမ့်မယ်မှန်းတော့ ထင် မထားခဲ့တာလည်း ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါ။

အလန်ပြေသွားလေတော့ မပြီးဆုံးသေးသည့် မျက်နှာသစ်ခြင်းအား အဆုံးသတ်ရန် ကြိုးစားရ၏။

ဗြီးအုတ်အကြမ်းထည် အုတ်ကန်ထဲက ညသိပ်ရေကလည်း

ရေခဲတမျှ အေးစိမ့်လွန်းလှ၏။

ရေကို ထိလိုက်သည်နှင့် လူကို ကျင်ခနဲ၊ ကျင်ခနဲ တုန်တက်နေအောင် ခံစားရသည်။ ခုကိုပဲ အိုက်လူရဲ့လက်မောင်း၊ လက်ဖျံတွေမှာ ကြက်သီးဖု ကြီးတွေ မနည်းမနော ထွက်လာ၏။

‘မင်းတို့အရပ်ကလည်း အေးလှသကွာ၊ လခွမ်း စုန်းမနို့သီးခေါင်း ကျနေရော’ ဆိုသည့် နိုင်ကြီးစကားကို ပြန်ကြားယောင်မိပြီး အိုက်လူမျက်နှာ ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြစ်သွားရ၏။

သူမို့ ကြံကြိဖန်ဖန် တွေးတတ်၊ ပြောတတ်၏။ ‘စုန်းမ နို့သီးခေါင်း က တကယ်အေးသလားဗျ’ လို့ သူပြန်ဆိုခဲ့လေတော့ ‘ဘယ်သိမတုံး ကွာ၊ ငါလည်း ဆရာမြသန်းတင့် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ‘လေလွင့်သူ’ စာအုပ်ထဲမယ်တွေ့လို့ သဘောကျလို့ကွ’ ဆိုပြီးပြန်ပြောခဲ့တာကို သတိရ၏။

စာတော့ တော်တော်ဖတ်တဲ့လူပါပဲ။ အိုက်လူနဲ့များတော့ ကွာပါ။

အိုက်လူကတော့ စာဆိုလို့ ဘောလုံးဂျာနယ်လောက်သာ ဖတ်ဖြစ်၏။ ဒါတောင် အမြဲတစေ ဖတ်ဖြစ်တာမဟုတ်။ သူကြိုက်တဲ့ မန်ယူအသင်း ပါမှသာ၊ တစ်ခါတလေဆို နိုင်မှသာ ကြည့်တတ်တာမျိုးအထိ၊ သူဟာ မန်ယူအသင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အဲသလောက်ထိ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်တတ်သလို စာဖတ်ပျင်းသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သေး၏။

အမေ့ဆီမှ အသံတိတ်သွားသည်မို့ လည်ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ မီးခိုး အူထွက်နေသောမီးဖိုနှင့် အမေ့မျက်နှာ မှုန်ကုတ်ကုတ်ကို မြင်ရ၏။ အဆီမပါသော ထင်းရှူးတွေက အမေ့ကို ဒုက္ခပေးပြန်ပြီထင်၏။ ဒုက္ခပေးတော့ ပေမပေါ့။ အမေဟာ ထင်းရှူးဝယ်ပြီများဆို ဘယ်သောအခါမျှ ထင်းရှူးသားကို မကြည့်ပေ။ အမေ အထူးကြည့်သည်က ထင်းရှူးတစ်စည်း၏ ဈေးနှုန်းသာ ဖြစ်၏။ ဈေးအနည်းဆုံး ထင်းရှူးသည် အမေ့အကြိုက်ဆုံး ထင်းရှူးဖြစ်ရတော့သည်။

အမေက ထင်းရှူးဆီငုတ်စိလေးကို မီးသွေးမီးဖိုထဲ ထိုးထည့်ရင်းက မျက်နှာသစ်နေသည့် သူ့အား လှမ်းအော်ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ အိပ်ရာထကတည်းက မီးဖိုနားမှာ တငုတ်တုတ်တုတ် လုပ်နေသည့် အမေတစ်ယောက်၊ ခုထိလည်း တငုတ်တုတ်တုတ်ပင်။ မီးသာ မွေးနေသည်။ မီးထဲလည်း အာရုံရှိပုံမရပေ။ ဆိုင်းဂျာအကြောင်းပြောချင်လွန်း၍ အိုက်လူ အိပ်ရာအထကို မနည်းသည်းခံပြီး စောင့်နေပုံပေါ်သည်။

နှင်းပန်း

ဟုတ်ပေသားပဲ။ မနေ့က ငယ်သူငယ်ချင်းမလေး ‘အားလီ’ ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ ရှိခဲ့သည်ပဲ။ အားလီမက ရွှေလီက တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဘောစိမကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။ ကြာကြာနေမှ တစ်ခေါက် ပြန်လာလည်သည့်ပြင်၊ မွေးနေ့နှင့်ပါ တိုက်ဆိုင်နေလေတော့ လူလည်း တော်တော်စုံသည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ တွေ့ကြုံ ဆုံကြသည်ပွဲမို့ အချိန်တွေက အကုန်မြန်လွန်းလှသည်ရယ်လို့ ထင်ရ၏။ ဘီယာတွေ၊ အရက်တွေ နှစ်ပင် လိမ်ခဲ့ပြီး အိုက်လူတစ်ယောက်၊ အပျော်လွန်၊ အမူးလွန်ခဲ့ရ၏။ အိမ်ကိုတောင် ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာသလဲဆိုတာ သိပ်မမှတ်မိတော့ပေ။ အိမ်ပြန် နောက်ကျတာကိုတော့ ရေးတေးတေး မှတ်မိသေးသည်။ ညက ကြက်တွန် သံအချို့ကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ မူးမူးနှင့်သူပါ ကြက်တွန်သလို လိုက်တွန်ခဲ့ တာကိုလည်း ခပ်ရေးရေး သတိရမိတော့ တစ်ချက်ပြီးလိုက်မိ၏။

မနေ့ညက သူ အိမ်ပြန်နောက်ကျတာမို့ အမေမျက်နှာကို မမြင် လိုက်ရပေ။ အမေခမျာ ပြောချင်ပါလျက် မပြောလိုက်ရဘဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရ သည်မို့ သူ့စိတ်ထဲ တန့်န့် ဖြစ်နေရှာမှာ မလွဲပေ။ အမေကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ကွင်းလေးတွေညိုနေတာ တွေ့ရသည်။ ခုလို တွေ့ရတော့လည်း အမေ ကို သနားမိသည်။ အိုက်လူကို သိပ်ကျေနပ်ပုံမရသေးပေ။ မနေ့ညက နောက်ကျရသည့် အကြောင်းရင်းကိုလည်း ဆိုင်းဂျာနှင့်လည်ပတ်နေသည်ဟု အမေထင်ပုံရသည်။

အမေတစ်ယောက် မီးမွှေးပြီး ခေါပုပ်ကင်တော့မည် ထင်ပါသည်။ ငှက်ပျောရွက်နှင့်ထုပ်ထားသော နှမ်းထောင်းခေါပုပ်ထုပ်နှစ်ထုပ်၊ ဆီတိုဟူး ပန်းကန်နှင့်၊ ကြိသကာပန်းကန် နှစ်ချပ်အား ခွေးခြေပုခုံနှစ်ခုနှင့်အတူ တွေ့ရသည်။ ခေါပုပ်ထုပ်ကိုတွေ့ရသည်နှင့် သွားရည်က အလိုလို ကျချင် လာရသည်။ ဆီတိုဟူးက ‘နမ့်ဆန်’ ဆီတိုဟူးမို့ အထူးတလည် ညွှန်းစရာ မလိုလောက်အောင် အရသာကောင်းမွန်ပြီးသားဖြစ်၏။ နမ့်ဆန်မှာ အမေ အမျိုးတွေရှိတာမို့ ဆီတိုဟူးကတော့ ပြတ်သည်ရယ်လို့မရှိပေ။

အိုက်လူက ခေါပုပ်ကို ဆီတိုဟူးနှင့် တုံ့စားရသည်ထက်၊ ကြိသကာနှင့်စားရသည်ကို ပိုအရသာရှိသည်ရယ်လို့ ထင်မိသည်။ ဆီတိုဟူး ကိုတော့ ထမင်းပူလေးနှင့် စားရသည်ကို ပိုပြီးနှစ်သက်၏။ မနက်စောစော လေးမှာ ချင်းဖတ်ပါးပါးလေးတွေပါတဲ့ ဆီတိုဟူးမွှေးမွှေးကလေးရယ်၊ ရှမ်း

ဆန်စေးစေးပူပူလေးရယ်၊ အခါးရည်လေးရယ်နှင့်များ မနက်စာစားလိုက်ရလို့ ကတော့ အိုက်လူအတွက် တခြားဘာဟင်းမှကို မလိုအပ်တော့လောက် အောင် အထိကို ပြီးပြည့်စုံသွားပြီဖြစ်၏။

အစ်မတွေ၊ ညီမတွေကတော့ သူနှင့်မတူဘဲ တစ်မူကွဲပြားကြ၏။ ခေါပုပ်ကို ကြံသကာနှင့် စားတာ သိပ်မတွေ့ရတတ်ပေ။ ဆီတိုဟူးနှင့် စားရသည်ကို ပိုကြိုက်ကြဟန် တူပါသည်။ မိန်းကလေးတွေမို့များ အချဉ် အစပ် ပိုစားနိုင်ကြလေသလား မဆိုနိုင်ပေ။

ဆိုင်းဂျာလည်း ဘာထူးသေးသနည်း။ သူကလေးက ပြောဖူးသေး သည်။

‘ဆိုင်းဂျာကလေး၊ ရပ်ကွက်(၅)က လမ်းဘေးခေါပုပ်ကင်ဆိုင် လေးမှာ ခေါပုပ်စားရတာကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ လမ်းဘေးက ဝါးခုံခွေးခြေပု လေးမှာထိုင်၊ လေလေးတဖြူးဖြူးနဲ့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ငေး၊ ညနေဘက် နေဝင်ရီတရောအချိန်လေးပေါ့နော်၊ ရာသီဥတုကလည်း သာသာယာယာလေးပေါ့၊ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးလေးမှာ ဆီတိုဟူးနဲ့ ခေါပုပ်ကင် လေးများ စားလိုက်ရရင် အနုကိုလည်း မေ့၊ အဖေ့ကိုလည်း မေ့၊ လောက ကြီးကိုလည်း မေ့၊ အို... ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မေ့တော့တာပဲကော’ တဲ့လေ။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပြောတာဆိုတာလေးက ဘယ်လောက်များ ချစ်ဖို့ ကောင်းသလဲဆိုတာ။ ဆိုင်းဂျာအကြောင်းကို တွေးမိတော့ မျက်နှာကြီးက အလိုလို ပြုံးလာရသည်။ သူကလေးဟာ အိုက်လူအပေါ်မှာ အဲဒီလောက် အထိကို လွမ်းမိုးနိုင်စွမ်းရှိသူလေးဖြစ်၏။

ကိုယ်ချစ်ရတဲ့သူဆိုတော့လည်း ပြုံးပြမဲ့ပြနေရင်တောင် အိုက်လူ အတွက်ကတော့ ကောင်းကင်က အေးမြမြ လမင်းကြီးတစ်စင်းလို့ မြင်ယောင်ပြီး လှပနေမည်သာ ဖြစ်တော့၏။ ပြုံးနေလို့ မဖြစ်သေး၊ အမေ့ကို နည်းနည်းပါးပါး ဖားရ၊ ပြုရပေဦးမည်။

သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် အမေမီးမွှေးနေသည့်နား သွားထိုင်လိုက်သည်။ အမေ့ထင်းရှူးက အဆီမရှိတော့တာမို့ ခဏခဏငြိမ်း နေပြီး မီးခိုတွေသာအူထွက်နေသည်မို့ ထင်းရှူးထည့်ထားသည့် နှီးတောင်း စုတ်အား သွားယူလာလိုက်၏။ အမေ့နားရောက်သည်နှင့် ထင်းရှူးတောင်း အား မှောက်ချလိုက်ပြီး ထင်းရှူးပုံကလေး လုပ်လိုက်၏။ ရေချိုးစီးဖိနပ်

နှင်းပန်း

အဝါရောင်လေးအား ဖင်ခုထိုင်လိုက်ပြီး ထင်းရှူးရွေးကောက်ပွဲ စတင်ရတော့၏။ အမေထင်းရှူးတောင်းထဲမှာ အမှိုက်သာသာ အဆီမဲ့ ထင်းရှူးတွေက အများသားရယ်။

ထင်းရှူးပုံမှာ အဆီရှိတာလေး ရွေးယူပြီး အမေ့ကို ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာချိုလေးသွေးရင်း၊ လေသံကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုသာနေအောင် ပြောရသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးစ ရေမသုတ်ရသေးခင်မှာ သုတ်ခနဲ တိုက်လိုက်သော တောင်ပေါ်လေနှုတ်အေးကြောင့် အိုက်လူမျက်နှာ ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ယောင်ယမ်းပြီး လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်မိသည်အထိပင်။ လက်ဖဝါးကလေး နှစ်ဖက်ကို ပူနေအောင် ပွတ်လိုက်ရင်း၊ အဆီပါသည့် ထင်းရှူးလေးတွေလည်း ရွေးရင်း အမေ့ကို ဆက်ချော့ရ၏။

“အမေ့ဘယ်သူပြောလဲ အမေရယ်၊ ဆိုင်းဂျာနဲ၊ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတွေပါ အမေရဲ့၊ သူငယ်ချင်းတောင်မှ တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသား သူငယ်ချင်းလေးပါ အမေရဲ့”

အမေက သူ့ကို မယုံသလို မျက်နှာပေးမျိုးနှင့် ကြည့်လာ၏။ မျက်နှာကိုလည်း ချီထားသေးသည်။ မဲ့လည်း မဲ့လိုက်သေး၏။ အမေ့မျက်နှာ အခြေအနေမကောင်းသေးပေမဲ့၊ မီးမွှေးခြင်းကတော့ သူ ရွေးပေးသော အဆီပါ ထင်းရှူးလေးတွေကြောင့် တဖျစ်ဖျစ် တဖြောက်ဖြောက် မြည်လျက် ရဲရဲနီလျက်ရှိပေပြီ။ မကြာလှသောအချိန်မှာ ခေါပုပ်ကင် ပူပူမွှေးမွှေးကို အခါးရည်ပူပူလေးနှင့် လွေးရပေတော့မည်။

အမေက ခွေးခြေပုခုံနှစ်ခုံအား အကြောင်းမရှိဘဲ ဘယ်ညာ ချိန်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်မတော့ အဆင်ပြေပြေရှိနေသည့် သူ့ခေါင်းပေါ်က သဘက်ကို ဖြေချပြီး ဘတ်ခနဲ ဘတ်ခနဲ ခါ၏။ ဒါကတော့ အမေ စိတ်အခန့်မသင့်လေတိုင်း ပြတတ်သည့် အမေ့ရဲ့ မရိုးနိုင်ဆုံးသော ပြကွက်တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့မှ နှုတ်ခမ်းကို ရုပ်ဆိုးအောင် တမင်မဲ့ရွဲလိုက်ပြီး ‘ဖြစ်နိုင်ရင် သူငယ်ချင်းကို မလုပ်နဲ့ဟယ်၊ ငါ မျက်စိစပါးမွှေးစူးတယ်ကော၊ အဲဒီကောင်မလေးကို’ ဟုဆို၏။

အမေ ဆိုင်းဂျာကို မနာလိုနေတာလေးက သိပ်သိသာသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စဖွယ်လည်း ကောင်း၏။ ရယ်ရွှင်ဖွယ်လည်း ဖြစ်၏။

သားသမီးတွေ အားလုံးထဲမှာ အမေက သူ့ကို အချစ်ဆုံးဆိုတာ ကြေညာထားပြီးသား မဟုတ်လား။ ဒီတော့လည်း သူ့ကို အမေ နှမြော ရှာသည် ထင်ပါရဲ့။ သူ့အောက်က ညီတွေ၊ ညီမတွေကိုတောင် အမေက သူ့ကို တိုသလို တိုတာမျိုး မရှိခဲ့ပေ။

အင်း... ဒီလောက်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးကို အမေမို့ မျက်စိစပါးမွေးစူးရက်လေခြင်းရယ်လို့လည်း အတွေးရောက်မိသည်။ အမေ သဘောမတူပါက ခိုးပြေးဖို့လည်း တွေးထားရသည်။ ဆိုင်းဂျာကို သူမှ မခွဲနိုင်ပဲလေ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်သာ ပျော်နေရသည်။ ဟိုဂျစ်တူးမလေး က အဖြေပင် ပြန်ပေးသေးတာ မဟုတ်ပေ။ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာတော့ သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိသည့် ချစ်ခင်တွယ်တာရိပ်ကို မြင်ခဲ့ရပါ၏။

အမေ့ကိုတော့ သွားပြီး ထုတ်မပြောရဲသေး။ သူချစ်ပြလေ။ ဆိုင်းဂျာကို အမေ ပိုမုန်းလေဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။

“ဆိုင်းဂျာက သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေတာပါ အမေရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က မနာလိုလို့ ပြောတဲ့စကားတွေ နားယောင်ပြီး အထင် မလွဲစမ်းပါနဲ့၊ ဆိုင်းဂျာအကြောင်း ကျွန်တော် အသိဆုံးပါ”

အမေက မီးသွေးမီးဖိုထဲက ရဲရဲတောက်နေတဲ့ မီးကျိုးခဲလို အရောင် တောက်တောက် မျက်လုံးတွေနှင့် သူ့ကို ကြည့်လာသဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်လိုက်ရသည်။ တစ်ခုခုဆို ထပြေးဖို့လည်း အဆင်သင့် လုပ်ထားရသေး သည်။

အမေက စိတ်မြန်သလို လက်လည်းမြန်လှသူမို့ ကြောက်ရသည်။ မထင်ရင် မထင်သလို ရှိတာနဲ့ ကောက်ပေါက်တတ်တာမျိုးရယ်။ မတော် မီးဖိုထဲက မီးစနဲ့ ကောက်ပေါက်နေမှဖြင့် ပြေးပေါက်မှားနေရဦးမည်။

“အမေထက် သားတစ်လကြီး ပြမနေစမ်းနဲ့ အိုက်လူရေ၊ ပတ်ဝန်း ကျင်စကားကြောင့် နားယောင်ရအောင် ငါ သူငယ်နှပ်စားမဟုတ်ဘူး၊ ပုံစံကို က ဂျစ်ကန်ကန် မှုန်တေတေနဲ့၊ တစ်စက်ကလေးမှ ထောင့်မကျိုးဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများထင်နေသလဲ မသိဘူး”

“ဒါကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို လိုတစ်မျိုး၊ မလိုတစ်မျိုး ဆက်ဆံကြတာကိုး အမေရဲ့၊ အမေ မသိလို့ရယ်၊ ဆိုင်းဂျာက ကျွန်တော်နဲ့ များဆိုရင်လေ ပြီးနေလိုက်တာဆိုတာများ၊ ဆောင်းမှာ ပွင့်တဲ့ ချယ်ရီပန်း လေးတွေလိုပဲ၊ ချစ်ဖို့ကောင်းမှ ကောင်းပဲ အမေရဲ့”

နှင်းပန်း

ဒုက္ခပါပဲ။ မပြောမိအောင် ထိန်းချုပ်နေသည့်ကြားက ဘယ်လို ကနေ ဘယ်လို ပြောထွက်သွားရပြန်ပါလိမ့်၊ ငါ့နှယ်နော်...

သူ့အပြောကြောင့်၊ အမေ့ဆီက နဂါးမျက်စောင်းကြီး ဒိုင်းခနဲ ကျရောက်လာပြီး

“တိတ်စမ်း အပလီကောင်ရေ၊ သွားသွား နင် ငါနဲ့ ဝေးဝေးနေ စမ်း၊ စောစောစီးစီး ငါ မဆဲချင်ဘူးနော်”

အမေက ငါ မဆဲချင်ဘူးနော်ပြောပြီး၊ မကြားတကြား ဆဲသည်။ လက်ကလည်း စောစောက မီးမွှေးလို့ မရတဲ့ အဆီမဲ့ထင်းရှူးတွေ တကိုင် ကိုင်နှင်မို့ အခြေအနေက သိပ်မကောင်း။ မီးခဲရဲရဲပေါ်က ခေါပုပ်ကင်နံ့က လည်း အိုက်လူကို မြူဆွယ်လျက်ရှိလေ၏။

“သွားဆိုလည်း သွားပါ့မယ် အမေရယ်၊ မသွားခင်လေးတော့ ခေါပုပ်ကင်မွှေးမွှေးလေးနဲ့ အခါးရည်ပူပူလေးတော့ မြည်းစမ်းပါရစေဦးနော်၊ နော်... အမေနော်”

“ဘာခေါပုပ်ကင်မှ မစားနဲ့၊ ဘာအခါးရည်မှလည်း မသောက်နဲ့၊ ငါ နင့်ကို စေတနာမရှိဘူးကော”

အမေက တကယ်မကျွေးချင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်းဂျာကို သည်းသည်းလှုပ်ပြနေလို့သာ သူ့ကို အမြင်ကတ်နေတာမို့ စချင်နောက်ချင် စိတ်က ပိုလို့သာ တိုးလာရတော့သည်။

အိုက်လူတို့ တောင်ပေါ်ဒေသမှာတော့ ရေနွေးကြမ်းကို အခါးရည် ဟု ခေါ်ကြသည်။ အိုက်လူ သူငယ်ချင်း ရန်နိုင်ခေါ် နိုင်ကြီးတို့ရွာမှာတော့ လက်ဖက်ရည်ရယ်လို့ ခေါ်ကြ၏။

တစ်နှစ်တုန်းဆီက နိုင်ကြီးရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် သူတို့ရွာကလေးဆီ အလည်တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ရ၏။ နိုင်ကြီးတို့ရွာကလေးက ရှမ်းပြည်နှင့် ဝေးကွာလွန်းလှသော မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း၊ အညာဒေသကလေးတွင် ရှိ၏။ နွေရာသီဆို တံလျှပ်တွေ တညီးညီးထလျက် ပူပြင်းခြောက်သွေ့လွန်း လှသည့် ရွာကလေး။

လွင်တီးခေါင်ခေါင်၊ မိုးခေါင်ရေရှားရပ်ဝန်းဒေသမို့ထင်၊ ပပ်ကြား အက်လျက်ရှိသော မြေမျက်နှာပြင်ကျယ်ကြီးအား တစ်နံတစ်လျား မြင်ခဲ့ရဖူး ၏။

တချို့နှစ်တွေဆို မိုးခေါင်လွန်းသည်ကြောင့်၊ နွားစာပင်မရှိတာမို့

နွားတွေ သေကျေပျက်စီးခဲ့ရဖူးသတဲ့။

အဲဒီသတင်းကို ကြားခဲ့ရတုန်းက အိုက်လူ တော်တော်လေး ခံစားလိုက်ရသေးသည်။ ကန္တာရပင်လို၊ ရှားပင်လို၊ ဆီးပင်လို ဆူးပါသည့် အပင်တွေသာ များပြီး ခြောက်သယောင်း ထနေတတ်သည်။ ရေလည်းရှားသလို၊ ဖုန်လည်း ထူလှ၏။

သို့သော်ငြား နိုင်ကြီးတို့ရွာကလေးမှာ အိုက်လူ တော်တော်လေး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။ ရွာနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ ရွားသူရွာသားများ၏ ဖြူစင်သော မေတ္တာတရားတွေက ခြောက်သယောင်းထနေသော ဝန်းကျင်တစ်ခုအား လွှမ်းခြုံပစ်လိုက်နိုင်၏။ ရွာသူရွာသားအားလုံးနီးပါး ဖော်ရွေပျူငှာကြ၏။ ကျွေးချင်မွေးချင်စိတ် ကြီးမားကြ၏။ တန်းဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အလှတရားတွေကို တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆိုသလို ကြုံခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာတော့ လမ်းကြိုရှိရင် ရှိသလို လိုက်ဖြစ်ခဲ့တော့၏။

အိုက်လူမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဘယ်သူမဆို ပျော်ကြမှာပါပဲ။ နိုင်ကြီးတို့ရွာမှာမည်က ဘုရားကြီးရွာဖြစ်သည်။ အင်ကြင်းကျောက်တွေ သိပ်ပေါ့ခဲ့တဲ့ ရွာကြီးပေါ့။

နိုင်ကြီးတို့ရွာမှာ ထန်းပင်ကြီးတွေရှိသလို၊ ပဲစဉ်းငုံတွေ၊ ဝါခင်းတွေ၊ နှမ်းခင်းတွေလည်း တစ်မျှတစ်ခေါ်ကြီး တွေ့ရတတ်သည်။ သူ အကြိုက်ဆုံးကတော့ ထန်းရေခါးဖြစ်သည်။ နိုင်ကြီးတို့ရွာမှာ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးတွေလည်း ပေါသည်။ အိုက်လူအတွက်တော့ ပထမဆုံး မြင်ဖူး၊ ကြားဖူးသည့် အပင်ဖြစ်သည်။

အရိပ်တော့ တော်တော်ရသည့်အပင်ကြီးတွေ ဖြစ်၏။ အသီးက ပိတောက်သီးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်။ တစ်ခါတလေ နိုင်ကြီးတစ်ယောက် ဖျောက်ဆိပ်သီး ပါးပါးလေးတွေ ခွာစားနေတတ်တာတွေ့ဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက နိုင်ကြီးပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကိုလည်း ပြန်ကြားယောင်နေမိပြန်၏။

“ငါတို့ ငယ်ငယ်က တော်တော် အငတ်ဘေးဆိုက်ခဲ့တာကွ၊ ငါ့ကို အရေးအခင်းမတိုင်ခင် မွေးခဲ့တာ။ ငါတို့အိမ်မှာ ဆန်မလောက်တဲ့အခါတွေ ခဏခဏပဲ။ အဲဒီအခါကျရင် ပြောင်းတစ်ဝက်၊ ဆန်တစ်ဝက် ရောချက်ထားတဲ့ ပြောင်းထမင်း၊ ပဲတစ်ဝက် ဆန်တစ်ဝက် ရောချက်ထားတဲ့ ပဲထမင်းတွေ စားရတာ ခဏခဏပဲ။ တစ်ခါတလေစားရရင်တော့ တော်တော်ကောင်းတာကွ၊ အမြဲတမ်းကျတော့ ထောပတ်ပဲနဲ့ချက်ထားတဲ့ ပဲထမင်းက ခါးသက်

နှင်းပန်း

သက်ပဲ။ ပဲတစ်ဝက် ဆန်တစ်ဝက်ဆိုပေမဲ့၊ ဆန်က စတိလောက်ပဲပါတာ၊ ပဲထမင်း၊ ပြောင်းထမင်းတောင် မစားနိုင်တဲ့ ငရဲခန်းလိုရက်တွေလည်း ခဏခဏပဲ ငါ့ကောင်ရေ

“တစ်ခါတလေ ဘယ်လောက်ထိ အခြေအနေဆိုးလဲဆိုရင် ငါတို့ရွာမှာ အလေ့ကျပေါက်နေတဲ့ အဝေရာအပင်တွေ အများကြီးပဲ တွေ့လား၊ အဲဒီလိုအလကားရတဲ့ အဝေရာပင်တောင် နူးစားလွန်းလို့ အလျဉ်မမီတော့တဲ့ အခြေအနေတွေထိ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်၊ အမှန်တကယ်ဆိုရင် ဒီဖျောက်ဆိပ်သီးဆိုတာ စားရတဲ့ အစားအစာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ စားစရာမရှိတော့လို့၊ ငတ်လွန်းလို့ မရှိ ရှိရာ နွားတစ်ကောင်လို ရှာစားခဲ့လို့သာ ငါစားခဲ့ရတာ၊ တကယ်ငတ်လာတဲ့အခါကျရင် လူစာလား၊ နွားစာလား မခွဲခြားနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဘဝတွေက မတရားခါးခဲ့တာ”

နိုင်ကြီးက စိတ်လိုလက်ရ ရှိတဲ့အခါတွေမှာ သူ့ငယ်ဘဝအကြောင်းတွေ ပြောပြတတ်သည်။ စကားပြောကောင်းတဲ့သူမို့ သူ့စကားတွေ နားထောင်ရတာကို အိုက်လူ သဘောကျသည်။ နိုင်ကြီးလိုသာ သူများတွေ ခေါ်သလို လိုက်ခေါ်ပေမဲ့၊ တကယ်တမ်းကျတော့ နိုင်ကြီးက အိုက်လူထက် လေးနှစ်လောက်ကြီးသည်။ နိုင်ကြီးနဲ့သူ့မှာ နိုင်ကြီးက အစစအရာရာ ပိုကြိုးစားသူဖြစ်သည်။ လက်ကြောလည်း တင်းသလို၊ ချမ်းသာလိုစိတ်လည်း အင်မတန်ကြီးသူဖြစ်သည်။ သူနဲ့နေရတဲ့အခိုက်မှာ ဘဝအကြောင်းတွေ ကောင်းကောင်း သိရသလို၊ လူတွေရဲ့ အကျင့်စရိုက်မျိုးစုံကိုလည်း သူ့ကို ပြောပြသည်။ နိုင်ကြီးက သူ့ကိုတော့ သူ့ညီလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ကြီးလှသူဖြစ်၏။

‘ငါက သေမှာကို မကြောက်ဘူး၊ ငတ်မှာကိုပဲ ကြောက်တာ’ ဆိုတာ နိုင်ကြီးရဲ့ လက်သုံးစကားဖြစ်၏။

နိုင်ကြီးက သူတို့ရွာထွက် အင်ကြင်းကျောက်တွေ မူဆယ်ဘက်သွားရောင်းပြီး၊ မူဆယ်က အပြန်မှာတော့ တရုတ်နိုင်ငံလုပ် ပစ္စည်းလေးတွေ နိုင်သလောက် ပြန်သယ်ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။

နိုင်ကြီးအမေက ‘သားလူလေး၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ဦး’ ရယ်လို့ ဆိုခဲ့လေတုန်းက သူ့မှာတော့ ‘ဆိုင်ဖျော်လက်ဖက်ရည်လေး သောက်ရတော့မဟ’ ဆိုပြီး ဝမ်းတွေ သာနေခဲ့တာများ။ ရွာဖက်တွေမှာက ဆိုင်ဖျော်လက်ဖက်ရည်က အဲဒီအချိန်တုန်းက သောက်ရခဲ့သည်ကိုး။ နောက်မှ သူတို့

အခေါ် လက်ဖက်ရည်ဆိုတာ အိုက်လူတို့ ခေါ်ခေါ်နေသည့် အခါးရည်ခေါ် ရေနွေးကြမ်းကိုခေါ်မှန်း သိရလေသောအခါ ငိုအားထက် ရယ်အား ပိုသန် ခဲ့ရဖူး၏။

ခုတော့လည်း နိုင်ကြီးတစ်ယောက် ချမ်းသာသွားပေပြီ။ မူဆယ်မှာ ခြံနှင့်ဝန်းနှင့် အခြေကျနေပြီဖြစ်၏။ မူဆယ်ရောက်တိုင်းတော့ သူ့အိမ်ဝင် ဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းကအတိုင်း မပြောင်းမလဲ၊ ချစ်ခင်ဆဲ၊ သံယောဇဉ်ရှိမြဲ ပင် ဖြစ်၏။

အတွေးများနှင့် တိတ်ဆိတ်နေသော သူ့အား အမေက ဖတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီး ‘အိုက်လူရေ၊ စားမှာဆိုလည်း အမြန်ယူစား၊ ငါ ဒီနေ့ နံနက်ကို စေတနာမရှိဘူးကော’ ဟု ထအော်လေတော့၏။

အမေအသံပြီပြီကြောင့် တွေးလက်စ အတွေးလေးတွေ ကြက် ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားရသည်။

“အမေကလည်း၊ ပြောတော့ သားတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို အချစ် ဆုံးဆို”

“အဲဒါ၊ နင်ငယ်ငယ်တုန်းက ရုပ်ကို ပြောတာဟဲ့၊ ခုလိုနန့်တတ်တဲ့ အရွယ်မှာတော့ နင်ကို ကြည့်မရဆုံးပဲနော့

“ဟား ဟား ဟား”

အမေအပြောကြောင့် အိုက်လူ တဟားဟား အော်ရယ်မိသလို၊ အိုက်လူ ရယ်သံကြောင့်လည်း အနွေးတဘက်ကြီး ခေါင်းပေါင်းပြီး၊ ခေါပုပ်ကင်နေတဲ့ အမေက ပါးအိုမှိုမှိုကြီးတွေ ရဲတက်လာသည်အထိ ရယ်မောနေလေတော့သည်။

တစ်နေ့မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ရယ်မောလိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ လောကကြီးဟာ နည်းနည်းတော့ နေပျော်စရာကောင်းတာ အမှန်ပါပဲ။

ပြောရရင်တော့ အမေဟာ အိုက်လူပြီးရင် လိုက်ပြီးသလို၊ အိုက်လူငိုရင်လည်း ရင်ဘတ်စည်တီးပြီး လိုက်ငိုမယ့် အိုက်လူကို သိပ်ချစ်လှ တဲ့ အမေပါ။ အိုက်လူကို သူသာလျှင် ပြောချင်ပြောမည်။ တခြားလူတွေ လာပြောတာကိုတော့ လုံးဝမကြိုက်။ ယုတ်စွအဆုံး အဖေ လာပြောရင် တောင် ကြိုက်တာ မဟုတ်ပေ။

အိုက်လူတို့မိသားစုမှာ အိုက်လူက အကြီးဆုံး။ အိုက်လူအောက်မှာ ခင်ဖုန်း၊ ခင်ဖုန်းအောက်မှာ စိုင်းခေး၊ စိုင်းခေးအောက်မှာ စိုင်းနောင့်၊

နှင်းပန်း

စိုင်းနောင့်အောက်မှာမှ အငယ်ဆုံးညီမလေး မိုခမ်း။ တခြားနေရာမှာ ကံကောင်း၊ မကောင်း မသိနိုင်ပေမဲ့၊ ရုပ်ရည်ရူပကာအရာမှာတော့ အိုက်လူတို့ တစ်မိသားစုလုံးက ကံကောင်းသည် ဆိုရမည်။ မောင်နှမတွေအားလုံး ရုပ်ရည်သန့်သန့်၊ လှလှပပကလေးတွေသာ ဖြစ်သည်။ အဖေနှင့်အမေရော ချောကြသည်ကြောင့်လည်း ပါမည် ထင်သည်။

အားလုံးထဲမှာမှ အိုက်လူက အရပ်ငါးပေဆယ်လက်မနဲ့ အချောဆုံး၊ အခံဆုံးရယ်လို့၊ အမေ့ရဲ့သတ်မှတ်ခြင်းကို ခံထားရတဲ့သူပဲ ဆိုပါတော့။ သားဦးလေးမို့ အမေ့အသည်းစွဲဖြစ်နေတာလည်း ဆန်းတော့ မဆန်းဘူး ထင်ပါရဲ့။ ‘သားဦး အရူး’ လို့တောင် ဆိုခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ အများစုကတော့ ‘သားဦး အရူး’ ဆိုတာ သားဦး၊ ‘သမီးဦးတွေဟာ ရူးတူးတူး၊ ပေါတောတော နေတတ်ကြခြင်း’ လို့ သတ်မှတ်ထားကြပေမဲ့၊ အိုက်လူ အမြင်မှာတော့ မိဘတွေက သားဦး၊ သမီးဦးတွေကို အရူးအမူး ချစ်ကြခြင်း ရယ်လို့သာ မြင်မိသည်။ ကိုယ်က အကြီးဆုံးမို့ လိပ်ယက်ယက်ပြီး မြင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အိုက်လူအလုပ်က ကြီးကြီးမားမားရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။ သူငယ်ချင်း ‘လောက်လူ’ဆိုတဲ့ တရုတ်ကလေးကောင်းမှုနှင့် မူဆယ်၊ ရွှေလီဘက်တက်ပြီး ကျောက်ကလေး၊ ဘာလေးရောင်းသည်။ ရှမ်းစကားရော၊ တရုတ်စကားပါ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်သည်မို့ အခက်အခဲသိပ်မရှိသလို၊ ငွေလည်း အရလွယ်ခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့၊ သူငွေတစ်ယောက်လည်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဟိုအရင် နွားထိုးကြီးဘက်မှာ အင်ကြင်းကျောက်တွေ ခေတ်စားတော့ သူ့အသက် ဘာရှိဦးမှာလဲ။ ဆယ့်ငါး၊ ဆယ့်ခြောက်သာသာပေါ့။

အကောင်ကကြီးတော့ သူ့အသက်ကို ဘယ်သူကမှ မှန်ကန်အောင် မခန့်မှန်းတတ်ကြပေ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက နွားထိုးကြီးဘက်က ရွာတွေနဲ့ ရွှေလီဘက်ကို ကူးချည်သန်းချည် လုပ်ခဲ့သည်။ အဲဒီမှာပဲ နိုင်ကြီးတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မြိုးမြိုးမြက်မြက် ရသည့်အချိန်တွေရှိခဲ့သလို၊ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရသည့်အချိန်တွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အိုက်လူဟာ လက်ကြောတင်း သူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပြန်ပါ။ လက်ထဲ ငွေလေးရွှင်လာလျှင် အိမ်ပြန်လာလိုက်၊ လက်ထဲ ငွေလေးပြတ်သွားရင် ပြန်လုပ်လိုက်နှင့် ပိုက်ဆံက

စုမိဆောင်းမိတယ်ရယ်လို့ မရှိပေ။ စုမိဆောင်းမိ မရှိတာလည်း သူတစ်ယောက်တည်းကြောင့်တော့လည်း မဟုတ်ဘူး ထင်ပါသည်။

အမေက အိုက်လူမျက်နှာကို ကြာကြာအပျောက်ခံသည် မဟုတ်ပေ။ တစ်လနှစ်လ ကြာသွားသည်နှင့် ဖုန်းဆိုင်ကနေ ဖုန်းတစ်ခွက်ခွက် ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်လာဖို့ နားချတတ်သည်။ သူ့လုပ်စာကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံး ချောင်ချောင်လည်လည် နေရသည်မှန်သော်လည်း သူ့လုပ်စာကို မျှော်လင့်တတ်သူမျိုး မဟုတ်ပေ။ အမေဟာ ဝက်လည်း မွေးသလို ပေါင်းတင်းဝါးလည်း ရောင်းတာမို့၊ စားဖို့သောက်ဖို့ကတော့ ပူပန်ရသည် မဟုတ်ပါ။

အခန်း (၂)

ချန်ထားလို့ပဲ ကျန်ကျန်၊ နေရစ်လို့ပဲ ကျန်ကျန်
ကျန်ရစ်သူ ဆိုတာ ဒဏ်ရာတွေ ဗရဗွနဲ့ပါကွယ်

ဆိုင်းဂျာအဖေက ဆိုင်းဂျာ ခုနစ်တန်းနှစ်မှာပဲ မူဆယ်အတက်မှာ
ကားမှောက်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ ဆိုင်းဂျာက တစ်ဦးတည်းသော သမီး။
ဆိုင်းဂျာအဖေက သူတစ်ပါးကားကို မောင်းရသော အငှားဒရိုင်ဘာ ဖြစ်သော်
ငြား အသောက်အစားမရှိရုံမက စုစုဆောင်းဆောင်းလေးလည်း နေတတ်လေ
တော့၊ ဆိုင်းဂျာတို့ မိသားစုဘဝလေးက မချမ်းသာပေမဲ့ ကောင်းကောင်း
မွန်မွန်လေးတော့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ပေးငါးဆယ်၊ ပေခြောက်ဆယ်ရှိသည့် ခြံဝန်းကလေးထဲမှာ
မြီးအုတ်အကြမ်းထည် တိုက်ပုကလေးနှင့် သီးပင်၊ စားပင်ကလေးတွေ
စိုက်ပြီး မိသားစုသုံးယောက် ကြွေးမြီမရှိ၊ ပူပင်သောကရယ်လို့လည်း ကြီးကြီး
မားမား မရှိလှဘဲ အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သာရေး
နာရေးဆိုလည်း ကိုယ်နှင့် ကျက်ကျက်၊ စိမ်းစိမ်းလိုက်ခဲ့ပေးသော အနု
(အမေ)ကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ အနုက လူချစ်လူခင်ပေါများလေ၏။

ဆိုင်းဂျာတို့အိမ်ကလေးက မြို့အစွန်အဖျားတွင်ရှိသည့် ရပ်ကွက်ငယ်
ကလေး၏ အစွန်အဖျား မြို့ပတ်လမ်းကလေးဘေးတွင် ရှိ၏။ ဆိုင်းဂျာတို့
ဝန်းကျင်မှာ လူနေအိမ်ခြေထက် သပြေခြံလို၊ နဂါးမောက်ခြံလို၊ ခြံဝန်းကျယ်
ကြီးတွေ ပိုများခဲ့၏။ ခုနောက်ပိုင်းမှာမှ လူနေအိမ်ခြေ စိပ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
ညနေ နေဝင်ချိန်ဆို၊ စိမ်းစိမ်းညိုညို သပြေခြံကြီးက၊ မြိုးတောင်ကြီးတွေ
နောက်ခံမှာ နေပြောက်ကလေး ပြောက်တိပြောက်ကျားထိုးနေပြီဆို သိပ်ကို
လှပလွန်းသလို၊ နေလုံးကြီး တဖြည်းဖြည်း နှုတ်ဆက်ဝင်သွားပုံကလည်း
လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ဆိုင်းဂျာတို့အိမ်ကလေးက ချောင်းကလေးနှင့်လည်း နီးသလို
တောင်ခြေနှင့်လည်း သိပ်မဝေးတာမို့၊ မြို့ဆိုပေမဲ့ ကျေးလက်ဆန်ဆန်
တိတ်ဆိတ်လှပသော နေရာလေးဖြစ်သည်။ ချောင်းကလေးကလည်း ရေ
အတော်ကြည်သည့် ချောင်းကလေးဖြစ်၏။ ချောင်းကလေးဘေးတွင် ညရင်
ကောက်ရွက်၊ မြင်းခေါင်းရွက်၊ နွားလျှာကြီးရွက်၊ ကျီးအရွက်၊ အစရှိသော
အလှေကျအပင်လေးများလည်း ရှိသောကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆိုလျှင်
တော့ ရေကစားရင်း ဟင်းရွက်ခူးသူများ၊ ရေချိုးရင်း အဝတ်လျှော်သူများဖြင့်
စည်ကားနေတတ်၏။

ငါးရှာ၊ ဖားရှာသော ကလေး၊ လူကြီးများကိုလည်း တွေ့ရတတ်၏။
တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကော်ခြောက်ရှူသူ၊ ဆေးချသူ အနည်းငယ် ရှိတတ်
ပြန်သည်။ မြို့ပတ်လမ်းလေးတစ်လျှောက် နေကြာရိုင်းတွေ အပြိုင်းအရိုင်း
ပွင့်တတ်သည့် ဆောင်းဝင်စအချိန်တွေဆို အဖေနှင့်လမ်းလျှောက်ရင်း
လွယ်ပြေတောင်ပေါ်တက်ကြ၏။ ဆိုင်းဂျာအဖေကို လွမ်းလှပါသည်။

ဆိုင်းဂျာအမေ(အနု)ကတော့ ကွက်သစ်ဈေးကလေးထဲမှာ ဖရုံသီး၊
ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်၊ ငရုတ်စိမ်း၊ မုန်ညင်း စသည့် ခြံထွက်သီးနှံ
ကလေးတွေ တစ်နိုင်တပိုင်ရောင်းချပါသည်။ ခြံထွက်သီးနှံလေးတွေဆိုတော့
ပမာဏနည်းသလို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လည်းရှိတာမို့၊ ရောင်းကောင်းလှ
သည်။ တစ်ခါတလေများဆို၊ ဈေးရောက်ပြီး နာရီပိုင်းလောက်အတွင်းမှာပင်
ကုန်ချင်ကုန်သွားတတ်သည်။ ဈေးထဲမှာလည်း ‘ဒေါ်ကချင်မ’ဆိုရင် မသိသူ
မရှိသလောက်ပါပဲ။

ခြံထွက်မုန်ညင်းလေးတွေကိုပဲ ဆန်ဆေးရည်လေးနှင့် မုန်ညင်းချဉ်
အစိမ်းလေးတည်လိုက်၊ ငရုတ်မှုန့်၊ ဆန်အရက်၊ ငရုတ်ဆုံနဲ့ညက်နေအောင်

နှင်းပန်း

ထောင်းထားတဲ့ ကြိသကာမှုန့်နဲ့ ဂျူးမြစ်ကလေးတွေ ပိုင်းထည့်ပြီး ချိုစပ်
ကလေးတည်လိုက်၊ စွန်တန်ခြောက်ကလေးလွန်းလိုက်နှင့် နားရသည်ရယ်
တော့လည်းမရှိတတ်ပေ။

စွန်တန် (ထမင်းရည်နှင့်နယ်ပြီး အခြောက်ခံထားသော မုန့်ညင်း
ခြောက်) တစ်ပိုင်းရှိလျှင်လည်း တစ်လလောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး
အသုံးခံသည်။ ချင်းပြားလေးရှိက်ထည့်၊ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူလေး
တစ်ပြားရှိက်ထည့်၊ ကချင်ငရုတ်သီးလေးထည့်၊ ဆားလေး၊ အချိုမှုန့်လေး
ခတ်ပြီး ရေနွေးပူပူလေးနဲ့ ဟင်းရည်လေး လုပ်သောက်ပါက အင်မတန်
ခံတွင်းမြိန်လှသည့် ရှမ်းအစားအစာလေးဖြစ်၏။ အာလူးလေးပါ ထည့်ပြုတ်
ပြီး သောက်ပါက အာဟာရအတွက်ပါ ကောင်းသေး၏။

ဆိုင်းဂျာဆိုလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းပင်မပါဘဲ ဒီအတိုင်း တီဗွီ
ကြည့်ရင်း၊ အိမ်စာလုပ်ရင်း သောက်ချင် သောက်နေတတ်သေးတာရယ်။

ဆောင်းဝင်ပြီးလို့ တရုတ်နှစ်ကူးနီးလာပြီလာဆိုမှဖြင့် တချို့တရုတ်မ
တွေက အနုလက်ရာ မုန့်လာဥချဉ်ကို အော်ဒါလာမှာကြတာ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း
လိုပါပဲ။ အဲဒီအခါဆိုရင်တော့ အနုတစ်ယောက်တည်း မနိုင်တော့ ဆိုင်းဂျာ
ရော၊ အဖေပါ ပိုင်းကူကြရတော့သည်။ အရင်ဆုံး မုန့်လာဥဖြူခပ်လတ်လတ်
လေးတွေ ရွေးရသည်။ ရွေးပြီးတာနဲ့ ရေပြောင်အောင် ဆေးရသည်။
မုန့်လာဥကျတော့ အိမ်မှာမရှိတာမို့ လွယ်ရိုးဈေးကိုသာ သွားဝယ်ရသည်။
လွယ်ရိုးဈေးမှာက မနက်လေးနာရီလောက်ဆို အသီးအရွက်တွေ လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ်နှင့် လိုသလောက်ရ၏။

ရေဆေးပြီးရင်တော့ အထဲက အနှစ်ကိုမယူ၊ အောက်ခြေဘက်ကို
ဖြတ်ပစ်ပြီး၊ ဘေးပတ်ပတ်လည်က ဘေးသားတွေကို အရင်လှီးချထားရ
သည်။ ပြီးမှ အမြောင်းအမြောင်းလေးတွေ လှီးပြီး နေပြရသည်။ နေနှစ်ခါ
သုံးခါပြပြီးလို့ နှမ်းပြီဆိုတဲ့အခါမှ ဆား၊ ငရုတ်မှုန့်၊ အရက်၊ ကြိသကာတွေနဲ့
ဇလုံအကြီးကြီးထဲ ထည့်ပြီး လက်အံသေအောင် နယ်ရတော့သည်။ ဂျူးမြစ်
လည်း ထည့်ရသည်။ နယ်ဖတ်ပြီးပြီဆိုတော့မှ အိုးထဲထည့်ပြီး၊ အပေါ်ကနေ
ပလတ်စတစ်သေချာပတ်ပြီး သားရေကွင်းနှင့် စည်းထားရသည်။ အချိုလုပ်
တဲ့အခါမှာ တချို့ကတော့ ကြိသကာအစား သကြားထည့်သည်။ ဆိုင်းဂျာက
တော့ ကြိသကာချိုတာကို ပိုနှစ်သက်သည်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ အနံ့လေးကိုက

စားချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ အရသာတွေအားလုံးထက် ဆိုင်းဂျာကတော့ စားရတဲ့အခါ ကျလိကျလိနေအောင် ဝါးရတဲ့အရသာလေးကို ပိုနှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီအချိန်တွေမှာ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပေမဲ့၊ လက်ရာကောင်းရင် ကောင်းသလို ပိုက်ဆံမြီးမြီးမြက်မြက် ဝင်သည်။ တရုတ်မတွေပေးတဲ့ အန်ပေါင်းတွေလည်း မနည်းမနောရသည်။ အနုကတော့ ပိုက်ဆံရရမရရ၊ စေတနာထားပြီး လုပ်ပေးတတ်ပါသည်။ အနုမျက်နှာပေါ်က စေတနာအပြိုးကို ဆိုင်းဂျာ သိပ်ချစ်သည်။

အနုက လုပ်တာကိုင်တာသန့်တော့ အနုလက်ရာလေးက လူကြိုက် များလှပါသည်။ တချို့ဆို အနုဈေးထွက်ချိန်ထိ မစောင့်နိုင်တာမို့၊ အိမ်တိုင် ရာရောက် လာဝယ်ကြသည်ပင် ရှိပါသေး၏။ ကိုးတန်းတုန်းက ဆိုင်းဂျာ အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်နန်းနွမ်ခမ်းဆိုရင် အနုလက်ရာ မုန်ညှင်းချဉ်ကို သိပ်ကြိုက်လှတဲ့ဆရာမကြီးပေါ့။

ဘယ်လောက်တောင် ကြိုက်သလဲဆို တစ်လတစ်လ၊ ဆိုင်းဂျာဆီ က ရမည့် ကျူရှင်ခကို အရင်မယူ။ မုန်ညှင်းချဉ်အကြိုက်ဝယ်စားပြီး၊ လိုတာကိုသာ ကျူရှင်ခထဲကနေ နုတ်ယူသည်အထိ ကြိုက်လှသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ ဘာဟင်းမှမပါဘဲ အနုလက်ရာ မုန်ညှင်းချဉ်ကလေးကို ထမင်းဖြူကလေးနှင့်သာ တွဲဖက်ပြီး စားတတ်သေး၏။

နဂိုအလုပ်ခံလေးရှိတော့ အဖေ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားပေမဲ့ သား အမိနှစ်ယောက် ဟန်ချက်ပျက်သွားတာမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပါ။ သို့ပေမယ့်လည်း အဖေအရိပ်ရှိခြင်းနှင့်၊ အဖေအရိပ် မရှိတော့ခြင်းကတော့ တော်တော်ကြီးကို ကွာခြားသွားသလို ဆိုင်းဂျာတို့ သားအမိနှစ်ယောက်အပေါ်မှာလည်း ရိုက်ခတ် မှုတွေ အများကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါသည်။

အရင်ကလည်း အဖေက ကားသမားဆိုတော့ အိမ်ကပ်သည့်အစား ထဲတော့ ပါသည်မဟုတ်ပါ။ သို့ပေမဲ့လည်း အဖေရိုးဂုဏ်နှင့် အဖေအရိပ် ကြောင့် ဆိုင်းဂျာတို့သားအမိကို ဘယ်သူမှလာပြီး စော်ကားမော်ကားပြုကြ တာမျိုး မရှိခဲ့။ အဖေအိမ်မှာ ရှိခြင်း၊ မရှိခြင်းကလည်း ဆိုင်းဂျာတို့ သားအမိ နှစ်ယောက်အပေါ် မည်ကဲ့သို့သော သက်ရောက်ခြင်းမှ မရှိခဲ့ပေ။

အဖေဆုံးပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ မုဆိုးမအမေနှင့် ဆိုင်းဂျာတို့ အနားသို့ ပိတုန်းမျိုးစုံက နည်းမျိုးစုံနှင့် ချဉ်းကပ်လာကြတော့သည်။ လက် တည့်စမ်းချင်သူတွေလည်း ဒုနှင့်ဒေး။ ရိသဲ့သဲ့လုပ်သူတွေ များလာတော့

နှင်းပန်း

ငယ်ငယ်က ခပ်ပြီးပြီးနေခဲ့သည့် ဆိုင်းဂျာမျက်နှာက တဖြည်းဖြည်း မှုန်ကုတ်ကုတ်၊ ဂျစ်ကန်ကန် အသွင်ဆောင်လာရတော့သည်။ ဒါကိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင်က ‘တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ စားနေရတဲ့အတိုင်းပါအေ’ ဆိုပြီး သားပုပ်လေလွင့် ပြောဆိုဝေဖန်ကြတော့၏။ ရယ်စရာကောင်းလေစွ။ ဆိုင်းဂျာအဲဒီလိုဖြစ်အောင် သူတို့ပဲ ဖန်တီးခဲ့ကြတာမဟုတ်ဘူးလား။ သိပ်မုန်းစရာကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ပါပဲ။

ဆယ်တန်း သုံး၊ လေးခါ ကျနေတော့ ဆိုင်းဂျာလည်း စိတ်ဓာတ်တွေ ကျလာသည်။ အနုနဲ့လည်း သိပ်ပြီး အစေးမကပ်တော့။ တစ်ရက်တစ်ရက် သားအမိနှစ်ယောက် စကားများကြတဲ့ရက်တွေလည်း များလှပါပြီ။ စကားမများကြတဲ့ရက်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဆိုင်းဂျာက အစကတည်းက ဈေးရောင်းတာ ဝါသနာပါသည် မဟုတ်။ အိမ်နေရင်း သစ်ခွသာ လိမ်လိုသူဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုသည့် လိုတစ်မျိုး၊ မလိုတစ်မျိုးလူတွေနှင့်လည်း အဆက်အဆံ မလုပ်လိုလှပေ။

အနု(အမေ)ကို ဈေးခင်းချိန်နှင့် ဈေးသိမ်းချိန်လောက်သာ လိုက်ကူဖြစ်သည်။ အနုကလည်း ဆိုင်းဂျာကို ဈေးရောင်းစေချင်တာ မဟုတ်။ ဆိုင်းဂျာကို ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်ကြောင်း မကြာခဏ ပြောသည်။ ဆယ်တန်းကိုပဲ မအောင်မချင်း ထပ်ဖြေစေလိုသူဖြစ်သည်။ ဆိုင်းဂျာအနေနှင့် ကျတော့လည်း နောက်တက်လာတဲ့ကလေးတွေကြားထဲမှာ ကြီးကောင်ကြီးမားနှင့် ကျောင်းတက်ရမှာကို ရှက်နေမိပြန်သည်။ ‘ပညာလို အိုသည်မရှိ’ ရယ်လို့ စကားပုံရှိသော်ငြား ပညာမလိုချင်သူ ဆိုင်းဂျာအတွက်တော့လည်း အသက်အရွယ်က စကားပြောပါသည်။

အနုနှင့် မခွဲလိုပေမဲ့ အိမ်မှာမနေချင်တော့တာတော့ အမှန်တရားပင်ဖြစ်လေသည်။ အဖေ့ကို လွမ်းမိသည်။ အဖေသာရှိလျှင် သူ့မဘဝ ဒီလိုဖြစ်လာမည် မဟုတ်ဟုလည်း အထင်ရောက်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အဖေရှိနေမည့် ကောင်းကင်ဘုံကို အလည်သွားချင်မိသည်။ အဖေဆီက ဆိုင်းဂျာချစ်သည့် အပြီးချိုချိုလေးတွေ တဝကြီး ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ အဖေမျက်နှာ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးကို ကြည့်ပြီး ခွန်အားတွေ ဖြည့်ချင်မိသည်။

ဆိုင်းဂျာ ခပ်ငယ်ငယ်က အဖေ မကြာခဏဆိုပြခဲ့ဖူးသည့် ‘လက်ပံပွင့်ကောက်’ သီချင်းလေးကို ထပ်ခါထပ်ခါ နားထောင်လိုလှ၏။ ကျောင်း

ကပ္ပဲတွေ ရောက်တိုင်းလည်း ဒီသီချင်းလေးနှင့် အမြဲကရ၏။ သီချင်းသံ မြူးမြူးလေးကို ဆိုင်းဂျာ သိပ်ချစ်ပါသည်။

နှုတ်ကနေ ညင်သာဖွဖွ ဆိုလိုက်၏။

နွေမိန်တပေါင်း... နေ့ရှိန်လောင်း... ရွက်ဟောင်းကြွေကျ မြေခဲပြီကွယ်... နွေမိန်တပေါင်း... နေ့ရှိန်လောင်း... ရွက်ဟောင်းကြွေကျ မြေခဲပြီကွယ်... လေရူးသုန်သုန် မြူမှုန်လွင့်ပါး... စပါးဖြန့်ဖြူးရာသီဦးဝယ် ကြည်နူးစရာ တို့ရွာဖျားမယ်... ကြီးမားပင်စည် ပွင့်နီလက်ပံ... ဝဲပျံမြေပေါ် လျောင်း စက်ပျော်တယ်... တို့ရွာသူ ပျိုဖြူတသင်းမယ်... သီချင်းသံပြိုင် သီကာရယ်... သီချင်းသံပြိုင်သီကာရယ်... လက်ပံပွင့်ကောက်... အရောက်လာတယ်... ရွာခလေ့မို့ မွေ့ပျော်ဘွယ်... ရွာခလေ့မို့ မွေ့ပျော် ဘွယ်... သူဦးကိုယ်ဦး မြူးထူးလှယက်၊ ပျော်ကွက်ကိုရွာ နှစ်သိမ့်ကာ နေမယ်...

အဖေဆိုပြီခဲဖူးသည့် ‘လက်ပံပွင့်ကောက်’ သီချင်းလေးကြောင့် ဆိုင်းဂျာဟာ အပြင်မှာ မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသည့် လက်ပံပွင့်ကလေးတွေကို ချစ်တတ်ခဲ့သည်။ အဖေ ပြောပြဖူးသည့် အညာခလေ့တွေကို ချစ်တတ်ခဲ့ သည်။ တစ်နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်တော့၊ အဖေနဲ့အတူတူ အဖေရဲ့ အညာရွာ လေးဆီ အရောက်သွားရင်း လက်ပံပွင့်လေးတွေ အတူတူကောက်ပစ်လိုက် မည်ဆိုပြီး အိပ်မက်တွေ မက်ခဲ့ဖူး၏။ ဆိုင်းဂျာရဲ့ အိပ်မက်တွေ အကောင် အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့ခင်မှာပဲ အဖေက ဆိုင်းဂျာတို့ ဘဝလေးထဲကနေ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ‘အဖေ သိပ်ရက်စက်တာပဲ’ ရယ်လို့ ထပ်ခါ၊ ထပ်ခါ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ဆိုင်းဂျာမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်မိုးတွေ စွေလာခဲ့ရတော့သည်။

ဆိုင်းဂျာရင်ထဲက ခံစားရမှု အစိုင်အခဲတွေကို ရင်ဖွင့်ချင်လာသည်။ ဆိုင်းဂျာဘဝမှာ ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် သူငယ်ချင်းလေး တစ်ယောက် လောက်တော့ ရှိချင်မိသည်။ အနုက ဆိုင်းဂျာရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို နားထောင်ချင်လှသူမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပေ။ နားထောင်ရကောင်းမှန်း မသိတာမျိုး လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ တစ်ခါ၊ တစ်ခါတော့လည်း အထီးကျန် ဆန်လွန်းလှသည့် ဘဝသေးသေးလေးထဲကနေ ဆိုင်းဂျာ တိတ်တဆိတ် ပျောက်ကွယ်သွားချင်မိသည်။

အိုက်လူနှင့် စကားပြောရလျှင် ကောင်းမည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်

နှင်းပန်း

အိုက်လူက ဆိုင်းဂျာအပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိလှသည်။ ဆိုင်းဂျာ ရင်ဖွင့်သမျှ ဂရုတစိုက် နားထောင်ပေးတတ်ပြီး၊ ဆိုင်းဂျာ နေသာအောင် လည်း နှစ်သိမ့်ပေးတတ်သူမျိုး ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ‘ဘုရားပေးသောဆု’ ဟုလည်း ဆိုင်းဂျာ မှတ်ယူထားသည်။ အိုက်လူနှင့်တွေ့သည့် အခိုက်အတန့် တိုင်း ဆိုင်းဂျာ ခံစားနေရသော နာကျင်ဝမ်းနည်းရခြင်းတွေ၊ အထီးကျန် ဆန်ရခြင်းတွေဟာ အနည်းနဲ့အများတော့ ပြေပျောက်ရစမြဲပဲ မဟုတ်လား။

အိုက်လူနှင့် ဆိုင်းဂျာ သံယောဇဉ်တွယ်နေကြတာကို အနုကလည်း ရိပ်မိပုံပါပဲ။ အိုက်လူကို အနုလည်း သဘောကျပုံပေါ်သည်။ ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည်တော့ ဘာမျှမပြောသေး။ အိုက်လူအမေကြီးကတော့ ဆိုင်းဂျာကို သဘောကျပုံမပြပါ။ လမ်းမှာ၊ ဈေးမှာ မတော်တဆပေါင်းများစွာဖြင့် မကြာ ခဏ ဆုံဖူးသည်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်း နေကြသူများမို့ တစ်ရက်တစ်ကြိမ် လောက်ကတော့ ဆုံနေကြရသည်သာ။

ဆိုင်းဂျာကို မြင်သည်နှင့် မျက်နှာကြီး ချက်ချင်းပုပ်သွားတတ်၏။ မစားကောင်းသည့် အသီးတစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရသလို အကြည့်မျိုးနှင့်လည်း ကြည့်တတ်သေးသည်။ ဆိုင်းဂျာကတော့ အဲဒီအကြည့်ကြီးကို ကြောက် လည်း ကြောက်လှသလို မုန်းလည်း မုန်းလှပါသည်။ တစ်ခါတလေများဆို မျက်ထောင့်နီကြီးတွေနှင့် စားတော့ဝါးတော့ မတတ်ပါပဲ။

အိုက်လူမှာ မောင်နှမတွေ အများကြီးရှိတာကိုတော့ သိထားသည်။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်နှယောက်ရှိသည်ရယ်လို့တော့လည်း တိတိကျကျ မသိသေး ပေ။ မောင်နှမတွေက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရုပ်ကလေးတွေလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ရှိကြသည်။ အရွယ်လေးတွေလည်း မတိမ်းမယိမ်းမို့၊ မှတ်မိဖို့ လည်း ခဲယဉ်းလှ၏။ အငယ်လေး အိုက်နောင်ကိုတော့ သိသည်။ ဆိုင်းဂျာတို့ အိမ်နားလည်း မကြာမကြာ လာကစားတတ်၏။

တစ်မိသားစုလုံးကတော့ ခပ်ဖြူဖြူ၊ ခပ်ချောချောလေးတွေ ဖြစ် သည်။ မိသားစုလိုက် ချောကြသူများမို့ ရပ်ကွက်ထဲတွင်လည်း အချောအလှ နှင့်ပတ်သက်ပြီး အများသူငါ အားကျခြင်းကို ခံကြရသူများဖြစ်၏။ ဘာ အလုပ်လုပ်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြမှန်းတော့ ဆိုင်းဂျာလည်း တိတိပပ မသိပေ။ သူတို့မိသားစုကို တစ်ခါတလေ တောင်ယာသွားသည့် လမ်းမှာ တွေ့ရသလို၊ တော်တော်ကြာအောင် ပျောက်ချင်လည်း ပျောက်နေ တတ်ကြသည်။

အလုပ်အတည်တကျလုပ်သူက အိုက်လူတစ်ယောက်သာ ရှိသည် ထင်သည်။ အိုက်လူကတော့ သူ့အိမ်ကို နည်းနည်းပါးပါး ထောက်ဟန်တူ၏။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာလည်း အဆင်ပြေပြေရှိပုံပါပဲ။ အမြဲတမ်း ဘောင်းဘီပြာနဲ့ ကြော့၊ မော့နေတတ်သူမျိုးမဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေ ကြော့နေလွန်းလို့ ရပ်ကွက်နဲ့ မလိုက်ဖက်လှဘူးရယ်လို့တောင် အထင်ရောက်ရသေးသည်။

အေးလေ သူတို့အိမ်က အားကိုးနေရတဲ့ သားကြီးတစ်ယောက် ဆိုတော့ ဆိုင်းဂျာလို အဖေမရှိ၊ ဆယ်တန်းလေးတောင် မအောင်တဲ့ အညတရပန်းတစ်ပွင့်နှင့် ဘယ်လိုမိခင်က ကြည်ဖြူနိုင်ပါ့မလဲ။ ဟင်း...၊ သူ သဘောမတူချင်လို့သာ မတူတာပါလေ၊ သူတို့ဘဝတွေလည်း ဆိုင်းဂျာ တို့ဘဝနှင့် ဘာများထူးသေးလို့လဲ။ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမမှုတ်ချင်တာပဲနေမှာ ပေါ့။ ဆိုင်းဂျာ ပြန်မကြိုက်လို့သာပါလေ၊ ငယ်ရွယ်သူ ဆိုင်းဂျာနားမှာလည်း အိုက်လူထက်သာတဲ့ သူဌေးတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ပေါင်။

ဆိုင်းဂျာမှာ လူကသာ သစ်ခွလိမ်နေသော်လည်း အတွေးတွေက တောင်စဉ်ရေမရရှိလှ၏။ အလန့်တကြားနှင့် တိုင်ကပ်နာရီကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။ ဆယ့်နှစ်ထိုးတော့မည်။ အနုတော့ ဈေးသိမ်းနောက်ကျလို့ ဆိုင်းဂျာကို ဆူဦးဟောက်ဦးမည်ထင်သည်။

“ငါဟာ ဘယ်အချိန်ထိများ ဒီလိုအတွေးရေယာဉ်ကြောမှာ မျောပါ နေဦးမှာပါလိမ့်နော်”

ဆိုင်းဂျာ သစ်ခွလိမ်ခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်၏။ အိမ်နှင့် မဝေးကွာ လှသော ကွက်သစ်ဈေးကလေးသို့ သွားရန် တာရှုလိုက်သည်။

“ဂုတ် ဂုတ်”

နွားနို့သီးပင်အောက်မှာ ကြိုးနှင့် ချည်ထားခံရတဲ့ ဂုတ်ကျားက တဂုတ်ဂုတ် ထိုးဟောင်သည်။ ဒင်းကလေးကိုလည်း ကြိုးနဲ့မချည်ထားချင် ပါဘူး။ ဒင်းလေးက အရင်က လူမကိုက်တတ်။ နောက်တော့ ဘာဖြစ်တယ် မသိ၊ လမ်းမှာ ကလေးတွေ ဟိုဟိုဒီဒီပြေးရင် နောက်က လိုက်ဆွဲချင်သည်။ အဲဒါနဲ့ပဲ သူများတွေ လာတိုင်တာ တောတာတွေလည်း အရေအတွက် စိပ်လာတော့ မချည်ချင်ပါဘဲ ချည်လိုက်ရသည်။

တိုင်လို့သာ တိုင်ကြတာပါ။ အမှန်တော့ ဂုတ်ကျားလေးက ကလေး ပီပီ၊ အပျော်သဘော လိုက်ဆွဲ၊ လိုက်ကစားတဲ့ သဘောလောက်လေးသာ ဖြစ်သည်။ ပေါက်စကလေးကတည်းက ခုချိန်ထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ အနာတရဖြစ်

နှင်းပန်း

အောင် မကိုက်ခဲ့ဖူးသေး။ ကလေးတွေ လမ်းလျှောက်နေရင် သူ တစ်ခါမှ လိုက်ဆွဲတာမျိုးမှ မရှိခဲ့ဖူးပဲလေ။

ဒါပေမဲ့လည်း သူများတွေ ကျေနပ်အောင် ချည်ထားပေးလိုက်သည်။ နောက်တစ်ခုက အရက်မူးသမားတွေ ဖမ်းပြီး ချက်စားပစ်မှာကို စိုးရိမ်တာလည်း ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စရိုက်တွေက အများသားမို့ ကလေးကို ချက်စားပစ်မှာကိုတော့ အစိုးရိမ်မိဆုံးပင်။ သူငယ်ချင်း၊ မိတ်ဆွေ ရှားပါးလှသည့် ဆိုင်းဂျာဘဝမှာ ဂုတ်ကျားလေးကိုလည်း ချစ်ခင်တွယ်တာ ရသည်။

အို ဟုတ်သား၊ ဒီနေ့ ဂုတ်ကျားကို မနက်စာမကျွေးရသေးပါလား။

“အပြန်မှစားတော့ ဂုတ်ကျားလေးရေနော်၊ တော်ကြာနေ နင့်အနု ငါ့ကို ရိုက်တော့မယ်၊ ကြားလား၊ အပြန်ကျရင် နင် ကြိုက်တဲ့ အမဲအူပြုတ် ဝယ်ခဲ့ပေးမယ်၊ လိမ္မာတယ်နော်”

ဂုတ်ကျားလေးက ဆိုင်းဂျာစကားကို နားလည်သည့်အလား အမြီးလေးတနုနုနှင့် ကျန်ခဲ့ရှာတော့သည်။ အဖေရှိတုန်းက ဂုတ်ကျားကို အဲဒီလောက် သံယောဇဉ်မတွယ်မိသေး။ အဖေ မရှိတော့တဲ့အခါမှ ‘ငါက သာ အဖေ မရှိတော့လို့ ပူဆွေးသောကရောက်နေရတာ၊ အမေ ကျန်သေး တော့ တော်သေးတယ်၊ ဂုတ်ကျားမှာဖြင့် မိဘမပြောနဲ့ အဖော်အလှော်လေး တောင် မရှိရှာဘူး’ ဆိုတဲ့ အတွေးကလေး ဝင်ပြီးတဲ့နေ့ကစလို့ အချစ်မှာ အသနား ထပ်ပေါင်း၊ သံယောဇဉ်တွေ ပိုလို့တိုးပြီး တွယ်တာလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ခမျာ တစ်ခါတလေ၊ ဆိုင်းဂျာဖိနပ်တွေ ယူဆော့မိလို့ အထု အထောင်းလေးကလည်း ခံရသေးတာ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ချင်းစာတရား ဆိုတာကလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးမှသာ တကယ် စာနာပေးနိုင်တာမျိုးရယ်ပါ။

အခန်း (၃)

“မဆိုင်းဂျာ၊ မဆိုင်းဂျာ”

ဆိုင်းဂျာမှာ ခြံရှေ့နားဆီက ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် အပင်ရေလောင်းနေခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး ခြံရှေ့ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ မိုးများသော တောင်ပေါ်ဒေသမို့ ရေကတော့ သိပ်ပြီး လောင်းစရာမလိုပါ။ အပင်ကို လောင်းသည်ထက်၊ ဖုန်မထလေအောင် လောင်းပေးရခြင်းဖြစ်သည်။ မြို့ပတ်လမ်းဘေးတွင်ရှိသည်မို့ မိုးမရွာသော ရက်တွေဆိုလျှင် တစ်အိမ်လုံး ဖုန်တဖွေးဖွေး ဖြစ်နေတတ်၏။

စွယ်တော်ပင်အောက်၊ နွားနို့သီးပင်အောက်၊ ခြံစည်းရိုးပတ်ပတ်လည် မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ပြီး ရှာကြည့်သည်။ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ဦးသော်မျှ မတွေ့ရပေ။

ခြံစည်းရိုးနှင့်အနီးဆုံး မက်မွန်သီးပင်အောက်မှာလည်း ရှာကြည့်သည်။ ဒါလည်း ဘာမှ မတွေ့ရ။ သေချာအောင် ခြံပြင်ဘက်သို့ နောက်တစ်ကျော့ ပြန်ထွက်ကြည့်ရပြန်သည်။ ချယ်ရီပင်အောက်မှာလည်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။

“ဟင်း၊ ဘယ်သူမှလဲ မရှိပါလား၊ ငါများ နားကြားလွှဲလေသလား”

ဇေဝဇဝါ အတွေးများနှင့် ခြံထဲ ပြန်ဝင်လာလိုက်၏။

“မဆိုင်းဂျာ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာ”

ဗြုန်းခနဲ နွားနို့သီးပင်ပေါ်မှ အသံတစ်ခုကြောင့် ဆိုင်းဂျာမှာ လန့်ဖျပ်သွားရတော့သည်။ ဆိုင်းဂျာ မော့ကြည့်တော့ ငုံ့ကြည့်နေသည့် မျက်နှာသေးသေးလေး။ မျက်လုံးလေးတွေက ပေကလတ်၊ ပေကလတ်နှင့် အရည်တလဲ့လဲ့။ အားကစားဘောင်းဘီအနီနှင့် အပေါ်က တီရှပ်အဖြူက မြေနှီတွေ စွန်းနေတာမို့ အဖြူရောင်မစစ်တော့သောအဖြူ။ မြေနှီရောင်သန်းနေသော အဖြူဆို ပိုမှန်လေမလားပဲ။

“ဘုရားသခင်၊ လန့်လိုက်တာ စိုင်းနောင့်ရယ်၊ ဘာလို့ အပင်ပေါ် တက်နေတာလဲ၊ ပြုတ်ကျမှဖြင့်၊ ခြေကျိုးလက်ကျိုးဖြစ်နေဦးမယ်၊ ဂုတ်ကျားကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း မဟောင်ပါလား၊ နင်တို့တွေ ခင်ကြလို့လား”

“ခွေးကြောက်လို့တက်တာ၊ မခင်လို့ပေါ့ မဆိုင်းဂျာကလည်း”

“ဖြစ်ရတယ်၊ ဂုတ်ကျားကိုများ ကြောက်တဲ့သူက ရှိသေးတယ်နော်၊ မကိုက်တတ်ပါဘူးဟဲ့”

“လိုက်တတ်တယ်ဗျ၊ မဆိုင်းဂျာ ခွေးကြီးက”

“ခွေးကြီး မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ခွေးလေးတော့ လုပ်ပါ၊ ဘယ်နှခါများ လိုက်ခံရဖူးလို့လဲနော်”

“ဟဲဟဲ၊ ကျွန်တော် နွားနို့သီး နည်းနည်းခူးစားမယ်နော်”

“အမလေး၊ အဲဒါလေးများ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောဘူး၊ ခွေးကြောက်သလေးဘာလေးနဲ့၊ နည်းနည်းမကဘူး၊ တစ်ပင်လုံးသာ ခူးစားသွား”

“ဟီးဟီး၊ အဲဒါကြောင့် မဆိုင်းဂျာကို ကိုကြီးက ကြွေနေတာဖြစ်မှာ”

စကားတတ်သော စိုင်းနောင့်ကြောင့် ဆိုင်းဂျာမှာ သဘောတွေ ကျနေမိသည်။ လူကလေးကဖြင့် လက်တောက်လောက် ရှိသေးသည်။ ဒင်းလေးက ကြွေတာတွေ၊ ဘာတွေ သိနေပါရောလား။ ရှက်ရှက်နှင့်ပင် ‘အံ့မယ်၊ စကားတွေ တော်တော်တတ်နေပါလား၊ ဒီကလေးက’ ဆိုပြီး အရှက်ပြေစကားဆိုရ၏။ အမှန်တော့ အပျော်တစ်ဝက်စွက်သော ရှက်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။

အိုက်လူညီငယ်လေးက တော်တော်ကို ချစ်စရာကောင်းသည်။ အသံအေးအေးလေး၊ ပါးချိုင့်လေးတစ်ဖက်နှင့် သူလည်း လူချောလေးပါပဲ။

သူ့ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ရန်စွာနေသည့် ဆိုင်းဂျာကို သဘောကျသလို တခပ်ခပ် ရယ်နေတော့သည်။ အိုက်လူနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင်ရှိသည်။

တခြားလူတွေရယ်ရင် ခပ်ခပ်လို့ အသံမထွက်ပေမဲ့ ဒင်းလေးကတော့ ခပ်ခပ်လို့ကို ပီပီသသ ထွက်တာရယ်။ သွားကလေးပဲ ကျိုးနေလို့လား၊ သူ့ပင်ကိုကပဲလားတော့ မသိ။ မျက်လုံးကြည်ကြည်၊ မျက်သားဖြူဖြူလေးကိုတော့ ဆိုင်းဂျာ အချစ်မိဆုံးပါပဲ။

“မဆိုင်းဂျာ၊ ဟိုလေ၊ ကိုကြီးက ဘုရားကုန်းဘက် ခဏတက်ခဲ့ပါတဲ့၊ ပြောစရာနည်းနည်းရှိလို့တဲ့”

“မလာရဲပါဘူးဟယ်၊ အစ်မ အိမ်စောင့်ရမယ်၊ ဈေးသိမ်းချိန်ရောက်ရင် အနုကိုလည်း ဈေးသိမ်းကူရဦးမှာ”

“ဈေးက ဘယ်အချိန်သိမ်းမှာလဲ”

“အားကြီးရှည်ရန်ကော၊ နင်က နင့်ကိုကြီးရဲ့ရှေ့နေလား၊ ငါ့ကို စစ်လားမေးလားနဲ့”

“ရှေ့နေ မဟုတ်ဘူး၊ အပေါ်နေ ခပ်ခပ်”

“ငါ့ကို လာနောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ကိုကြီးက သေချာမှာလိုက်တာ မဆိုင်းဂျာရဲ့၊ ခဏလေးပဲတဲ့၊ ပြီးတော့...”

စိုင်းနောင့်က ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေတာမို့ ဆိုင်းဂျာအပင်ပေါ်မော့ကြည့်တော့ သူက တစ်ဖန် ငုံ့ကြည့်နေသည်နှင့်တိုး၏။ မျက်နှာလေးက ပြုံးတုံ့တုံ့နှင့် ချစ်ဖို့ကောင်းလှ၏။

“ပြောလေ၊ ပြီးတော့ရော ဘာတဲ့လဲ”

“မဆိုင်းဂျာကို အပါခေါ်ခဲ့ပါတဲ့၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာရင် သိမယ်တဲ့”

“အောင်မယ် နင့်အစ်ကို အိုက်လူကလေ၊ လူကိုများ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့”

စိုင်းနောင့်ဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့ပြန်။ ကြည့်ရတာ၊ နွားနို့သီးပေါ်မှာပဲ အာရုံရောက်နေပုံပါပဲ။ နွားနို့သီးတော့ အတော်ကြိုက်တဲ့ ကောင်ကလေးဖြစ်သည်။ ဆိုင်းဂျာကတော့ ငါးဥလို အစေ့သေးသေးလေးတွေ များစွာပါသည့် နွားနို့သီးကို အသည်းတွေ ယားပြီး စားလို့ မရပေ။ ချိုလွန်းလှသည့် အရသာကိုလည်း မနှစ်သက်လှ။ နွားနို့သီးပေါ်မှာပဲ အာရုံ

နှင်းပန်း

ရောက်နေသည့် စိုင်းနောင့်ဆီသို့ စကားပြန်ဆက်ရသည်။

“ဟဲ့၊ နင့်အစ်ကို အိုက်လူကို ပြောလိုက်၊ ခေါ်ချင် ကိုယ့်ခြေ၊ ကိုယ့်လက်၊ ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ လာခေါ်ပါလို့။”

“အင်း အင်း၊ ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်မယ်နော်”

စိုင်းနောင့်က သူ လိုချင်တာရတော့ အပင်ပေါ်ကနေ ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ဆင်းလာသည်။ ဟိုကုတ်ဒီကုတ်လည်း ကုတ်ပြန်၏။ ကြည့်ရတာ ခူယားထိပြီ ထင်ပါရဲ့။ နွားနို့သီးပင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ခူယားလေးတွေက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ရင် မမြင်ရတတ်။ အကောင်သေးတာလည်းပါသလို၊ သူ့အရောင်က နွားနို့သီးပင်စည်နဲ့ သိပ်မကွာတာကြောင့်လည်း ပါသည်။ ခူယားထိခံရတာကို ဆိုင်းဂျာ သိပ်မုန်းသည်။ ဟိုနားအပိမ့်၊ ဒီနားအပိမ့်အပိမ့်ကြီးတွေ ထွက်လာပြီး၊ ယားလာသည်။ ယားလာတော့ ကုတ်သည်။ ကုတ်မနိုင်တော့ တဲ့အခါ လူက အလိုလိုနေရင်း ဒေါသထွက်လာရစမြဲဖြစ်၏။

စိုင်းနောင့်တစ်ယောက် နီရဲလာနေပြီဖြစ်သော သူ့နားရွက်ကို ဆက်ကုတ်နေရာမှ

“မဆိုင်းဂျာ၊ ဆားနည်းနည်းရှိရင် ပေးပါလား။”

“ခူယားထိပြီမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ အားလားလား၊ ယားတာဗျာ”

စိုင်းနောင့်က ပြောရင်းဆိုရင် တဖြင်းဖြင်း ကုတ်ပြန်သည်။ ဟုတ်ပါ။ သူ့ခြေတွေ။ လက်တွေနဲ့ လည်ပင်းတွေမှာ အနီရောင်ပြင်ကြီးတွေ ဟည်းထနေသည်။ အသားလေးက ဖြူဖွေးနေတော့ ပိုသိသာ၏။

“လာ... လာ၊ အပင်အောက်က ထွက်ခဲ့တော့၊ အစ်မ ဆားနဲ့ ပွတ်ပေးမယ်”

စိုင်းနောင့်တစ်ယောက် ကုတ်ရင်း ဖဲ့ရင်းနဲ့ပဲ၊ မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့လေးနဲ့ အိမ်ပြန်သွားရှာသည်။ သူ့ခမျာ၊ စားရတာနဲ့ မကားမိအောင်ပါပဲ။ ပြန်ခါနီး ပြောသွားသေးသည်။ ‘ကျွန်တော် ခူယားထိခံရကျိုးနပ်အောင် ကိုကြီးနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါနော်’ တဲ့လေ။ အတော်မလွယ်တဲ့ ကောင်လေး။ အစ်ကို ဖြစ်သူကလည်း အတော်ကလေး ခြိမ်းခြောက်ထားပုံတူပါရဲ့။

ဆိုင်းဂျာက ဒီနေ့တကယ်ကို မသွားချင်သေးပါ။ မနက်ဖြန်မှပဲ သွားတော့မည်။ ဥပုသ်နေ့ဆိုတော့ ဈေးမှာလည်း ဝယ်သူသိပ်မရှိတော့ အလုပ်သိပ်မရှိ။ အနု ဈေးမသိမ်းခင်လေး အပြေးသွားတွေ့လိုက်တော့မည်။

ပြောသာပြောရတာပါ။ တစ်ခါမှ မသွားဖူးတော့ ကြောက်သလိုလိုတော့ ရှိသည်ပင်။ ပျော်သလိုလိုလည်း ရှိသည်။ သူများတွေရော အဲဒီလိုပဲ ထင်ကြ ပါရဲ့။ ညအိပ်ချိန်ထိ အတွေးတွေ ကယောက်ကယက်နှင့် နေရထိုင်ရခက် လှပါတိတော့။

အိုက်လူနှင့် အဲဒီလိုတစ်ခါမှ ဟုတ်တိပတ်တိ ချိန်းမတွေ့ဖူးပေမဲ့ ဈေးသွားဈေးပြန်တွေမှာ စကားလိုက်ပြောဖူးတာရှိသည်။ သစ်ခွသွားယူတဲ့ အချိန်တွေမှာ အတူလိုက်လာပေးပြီး ကူညီပေးသလိုလိုနှင့် ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတာရှိသည်။ ဆိုင်းဂျာ ပြန်ပြောတဲ့အခါ စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ ပြုံးတုံ့တုံ့ လုပ်နေတတ်သည်။ အဲဒီလူကြီးဟာ အသည်းယားစရာကောင်း သလို၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းနေတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ အမြင်ကတ်စရာလည်း ကောင်း၏။

သူ့အပြုံးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဆိုင်းဂျာဟာ အဖေ့ကိုလည်း မေ့၊ အနွဲ့ကိုလည်း မေ့၊ ဂုတ်ကျားကိုလည်း မေ့၊ အရာရာအားလုံးကို မေ့တော့ တာပါပဲ။ ဒါဆို ဆိုင်းဂျာ သူ့ကို ချစ်နေမိတာ သေချာနေပြီပဲပေါ့နော်။ အိုး... ရင်တွေခုန်လိုက်ပါတိတော့။ ဆိုင်းဂျာက ဖက်လုံးလေးကို ဖက်လိုက် ရင်း၊ သက်ပြင်းတွေသာ တွင်တွင်ချနေမိပြန်သတဲ့။ ခက်လှချည်ရဲ့ကွယ်။

“ဟိုကောင်မလေး အိပ်တော့လေ”

ခုတင်ပေါ် အလူးလူးအလိမ့်လိမ့်ဖြစ်နေတဲ့ ဆိုင်းဂျာကို အနုက လှမ်းအော်ပါသည်။ အဖေရှိစဉ်တုန်းက အခန်းခွဲအိပ်ပေမဲ့ အဖေ ဆုံးပြီး နောက်ပိုင်း ဆိုင်းဂျာက အနုနှင့် လာအိပ်ပါသည်။ တစ်ခုတင်တည်းတော့ မဟုတ်။ ဆိုင်းဂျာခုတင်ကို အနုတို့ အခန်းထဲ ရွှေ့ယူလာပြီး အိပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်... အနု”

အနုက ဆိုင်းဂျာကို ပြောပြီးတာနဲ့ ခြင်ထောင်လေးချပြီး အိပ်တော့ သည်။ ငါးမိနစ်လောက်ရှိတော့ အနုဆီကနေ တခူးတခါခါ အသံတွေ ပလုစီအောင် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ အတွေးမရှိတဲ့သူဟာ အိပ်ရေးဝတာ တော့ အမှန်တရားပင်။ အနုလို အတွေးနည်းသူမျိုး ဖြစ်ချင်လှသည်။

အခန်း (၄)

တောင်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် စိန်ခြယ်ပန်းလေးများ အရောင်အသွေး
စုံစွာဖြင့် လှပစွာ ဖူးပွင့်နေကြ၏။ လိပ်ပြာရောင်စုံလေးများလည်း ဟိုမှ
သည်... သည်မှဟိုသို့ လူးလာပျံသန်းနေကြ၏။ အမည်မသိသော
တောပန်းရောင်စုံများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရှုခင်းလေးကို ကြည့်ရင်း
ဆိုင်းဂျာရင်မှာ ကြည်နူးလာမိ၏။ ကြည့်လေရာရာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် သာယာ
ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှ၏။

“ပတ်ဝန်းကျင်လေးက သာယာလိုက်တာနော်”

“ဟုတ်ပါ၊ ဆိုင်းဂျာလေးကြောင့် ပိုသာယာသွားတာဖြစ်မယ်”

“အပိုတွေ”

“မပိုရပါဘူး၊ လိုတောင် လိုနေသေးတယ်”

“တောပန်းလေးတွေ သိပ်လှလိုက်တာကော၊ သူတို့မှာလည်း
နာမည်လေးတွေရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ အဆင်းလေးလည်းလှ၊ အနံ့
လေးလည်းရှိရဲ့သားနဲ့ နာမည်လေးတောင်မရှိရှာကြဘူး၊ သနားပါတယ်နော”

ဆိုင်းဂျာက တောပန်းကလေးတွေကို သူ့လက်ကလေးတွေနှင့်
ညှင်သာဖွဖွ တို့ထိရင်း စိတ်မကောင်းသလိုလေး ညည်းညူပြောဆိုရှာ၏။

“ဒီကောင်မလေးက အပြင်ကသာ စူပုပ်ပုပ်နဲ့၊ တစ်ခါတစ်ခါကျ သူ့ဟိုးအတွင်းနက်နက်က နှလုံးသားလေးက နုနုနယ်နယ်လေးရယ်။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဂျစ်တူးမလေး”

အိုက်လူတစ်ယောက် တွေးရင်းတောရင်း အသည်းတွေယားလာသည်မို့ ဆိုင်းဂျာပါးလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ဆွဲလိမ်လိုက်မိရင်း စူပုပ်ပုပ်ကောင်မလေးနှင့် စကားဆက်ပြောဖြစ်ကြ၏။

“ပန်းလေးတွေမှာ နာမည်ရှိရင်ရှိမှာပေါ့၊ ဆိုင်းဂျာ မသိတာလည်း ဖြစ်နေနိုင်သားပဲ”

“အင်း၊ ဟုတ်သားပဲနော်”

“ဒီလောက် နူးညံ့ပြီး ကဗျာဆန်တဲ့ ကောင်မလေးကိုများ၊ မှန်တေတေ၊ ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ကြည့်လို့ကို မရဘူးတဲ့”

“ဘယ်သူကလဲ၊ အိုက်လူအမေကမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ညာမနေပါနဲ့၊ အိုက်လူ အမေမှန်း သိပါတယ်၊ တောပန်းကလေးလေကွယ်၊ တော်ဝင်ပန်းလေးတွေလိုတော့ ပန်ချင်သူ ဘယ်များနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

“ပြောတတ်တယ်နော်၊ ဒီနှုတ်ခမ်းလေးက၊ မ၊တတ်ပကလေး”

“ပြောတတ်တာပေါ့”

ဆိုင်းဂျာက နှုတ်ခမ်းကလေး တထော်ထော်နှင့် ပက်ခနဲ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသည်။ တော်တော်စွာတဲ့ စွာတေးလန်မလေး။ အိုက်လူမှာတော့ ကိုယ်ကပိုချစ်ရသူမို့ပဲလားမသိ၊ သူကလေး ဘာတွေပဲပြောပြော၊ ဘယ်လိုပဲနေနေ ချစ်ခင်စိတ်တို့သည်သာ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့မိ၏။

ဆိုင်းဂျာက လိမ္မော်ရောင်နှင့်အနီရောင် ရောစပ်ပါဝင်သော စိန်ခြယ်ပန်းလေးတစ်ခိုင်ခူးရင်း နားလေးထဲ ညှပ်လိုက်၏။ ပန်းကလေးကြောင့် မျက်နှာလေးက ပိုပြီး ချစ်စဖွယ်ဖြစ်လာ၏။ စိန်ခြယ်ပန်းနဲ့ ခပ်စူစူးကိုလည်း လေအဝေ့မှာ ဖျတ်ခနဲ ရလိုက်သည်။

“အိုက်လူ အမေကို ဆိုင်းဂျာဖြင့် သိပ်ကြောက်တာပဲ”

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဆိုင်းဂျာရယ်၊ အမေက စိတ်ရင်းကလေး ကောင်းပါတယ်”

“မသိတော့ပါဘူး၊ ဆိုင်းဂျာကို ကြည့်လိုက်ရင်တော့ မျက်ထောင့်နီ

နှင်းပန်း

ကြီးနဲ့မို့၊ ပြာကျသွားမလားတောင် ထင်ရတယ် တကယ်”

“ဟား ဟား ဟား၊ အဲသလောက်လည်း မဆိုးပါဘူး ဆိုင်းဂျာရယ်၊ ဆိုင်းဂျာအမေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“သိပ်မကောင်းဘူး”

“ဆေးခန်းပြလေ ဆိုင်းဂျာရယ်”

“ဆိုင်းဂျာအမေက ခေါင်းမာတယ်ကော၊ နည်းနည်းပါးပါးလောက် ဆိုလည်း မပြောပြဘူး၊ သူ့ဟာသူပဲ ဆေးတွေ ဝယ်သောက်နေတာ၊ ဆိုင်းဂျာ ဆယ်တန်းပြန်မဖြေလို့ ဆိုပြီး၊ စိတ်ခုနေတာ”

ဆိုင်းဂျာက ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာပုံရှိ၏။ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း စကားတိတ်သွားပြန်သည်။ နားမှာ ပန်ထားတဲ့ စိန်ခြယ်ပန်းလေးကို ပြန်ယူပြီး ဆုပ်ခြေနေတာမို့ ဒီတစ်ခါ အနံ့က ပိုပြီး ခပ်စူးစူးနိုင်၏။ ဆယ်မိနစ်လောက်ရှိတော့မှ စကားပြန်စနိုင်ရှာသည်။

“ပြောသေးတယ်၊ ဆိုင်းဂျာက ဆေးခန်းသွားဖို့ ဖျောင်းဖျလိုက်တိုင်း ‘သေသွားအေးတာပဲတဲ့၊ ဘာဆေးခန်းမှမပြဘူးတဲ့’ လေ”

တကယ်တမ်းကျတော့ ဆိုင်းဂျာလေးက မျက်နှာလေးက မှုန်ကုတ်ကုတ်၊ ဂျစ်ကန်ကန်လေး ဖြစ်နေပေမဲ့ တကယ့်ကို ဖြူစင်ပြီး စိတ်အားငယ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးဆိုတာ အိုက်လူ သိပါသည်။ ခေါင်းကြောလေးက တော့ တစ်ချက်တစ်ချက်မာချင်သည်။ ခုလည်း ပြောရင်းဝမ်းနည်းလာပုံနှင့် အသံလေးတွေ တိမ်ဝင်သွားရှာပြန်၏။ မျက်ရည်ဝေသော မျက်နှာဝန်းလေးတွေနှင့် ဟိုး... ခပ်ဝေးဝေးဆီက တောင်တန်းတွေဆီ ငေးမောနေရှာ၏။ ဆုံးပါးသွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ အဖေဖြစ်သူကိုများ တမ်းတနေလေရောသလား၊ ရုပ်ကလေးမှာ သနားချစ်ခင်စဖွယ်ကောင်းလှ၏။

“ဆယ်တန်းကို ပြန်ဖြေပါလား ဆိုင်းဂျာရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘွဲ့ကလေး၊ ဘာလေးရထားတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူရိုသေ၊ ရှင်ရိုသေရှိတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဆိုင်းဂျာမှစိတ်မဝင်စားပဲ၊ ပိုက်ဆံကုန်၊ အချိန်ကုန်လှပန်းတာပဲ အဖတ်တင်တော့မပေါ့၊ ဆိုင်းဂျာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိတယ်၊ ဆိုင်းဂျာ စာမေးပွဲမအောင်တာက စာခက်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်းဂျာ စိတ်မဝင်စားလို့ကို မအောင်တာ၊ ကဲ ဘယ်လိုလုပ်မလဲနော်”

“အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပျဲမလဲ ဆိုင်းဂျာရယ်”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမလဲ၊ ဒါဆို အိုက်လူလည်း ဆယ်တန်းမှ မအောင်တာပဲ၊ ပြန်တက်လေ”

“တော်ပါပြီ၊ ကိုယ်က အသက်ကြီးနေပြီဟာ၊ ဒီအရွယ်ကြီး ပြန်တက်လို့၊ ဆရာမတွေ ထွက်ပြေးကုန်မပေါ့”

“လောကကြီးက မတရားဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆယ်တန်းမအောင်တာချင်း အတူတူမှာတောင် ဆိုင်းဂျာကိုကျ မျက်နှာသာပေးမယ့်သူမရှိဘူး၊ အိုက်လူကိုကျတော့ အိုက်လူအိမ်ကလူတွေက ဖူးဖူးကို မှုတ်လို့”

“ကိုယ်ရှိသားပဲ၊ ဆိုင်းဂျာကို ကိုယ်အလိုလိုက်မှာပေါ့ ဆိုင်းဂျာရဲ့”

“အင်းပေါ့လေ၊ ဘယ်တူပါ့မလဲနော်၊ လောကကြီးမှာ ငွေမျက်နှာက သိပ်ကြီးတာကိုး၊ အိုက်လူက ငွေအရှာကောင်းတာကိုး၊ ငွေက ဒုတိယ ဘုရားပဲလေနော်

“စကားနာလည်းထိုးတတ်တယ်နော် ဒီကောင်မလေးက”

“စိတ်နာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က စကားနာထိုးတတ်တာ ဆန်းသလား အိုက်လူရယ်”

“မဆန်းပါဘူးဗျာ၊ စကားမစပ် ကိုယ်က ဆိုင်းဂျာထက် အများကြီး ကြီးတယ်နော်၊ အိုက်လူ၊ အိုက်လူနဲ့ခေါ်နေတာ ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ မကောင်းတာလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာကိစ္စ ကြောက်ရမှာ”

အိုက်လူမှာ ပွစိပွစိ၊ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် လုပ်နေသော ဆိုင်းဂျာကို ကြည့်ပြီး အသည်းတွေ ယားလာရတော့သည်။ တစ်ဖက်မှာလည်း မျက်ရည်ကြည်လေးတွေ ဝေမနေတော့ဘဲ သူ့ကို တစ်ခွန်းမကျန် ခံပြောနေတာလေးကိုပဲ ကြိဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမလေးကို နာကျင်ဝမ်းနည်းမှုတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေစေချင်သည်။ မပြောပလောက်သော အချိန် တစ်ခဏလေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

သူ့ဂျင်းဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲကို နှိုက်လိုက်တော့ မနေ့ညက တည်းက ထည့်ထားတဲ့ ပယင်းကျောက်ကလေး ပါလာသည်။ လက်သီးဆုပ်အား ဆိုင်းဂျာရှေ့ ထိုးပေးလိုက်၏။ ဆိုင်းဂျာက ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် အိုက်လူ

နှင်းပန်း

လက်ကို မကြည့်ရုံတင်မက တစ်ဖက်ပင် လှည့်သွားသေး၏။ တော်တော် လက်ပေါက်ကတ်တဲ့ ကောင်မလေးပါပင်။ အိုက်လူလည်း ဇွဲမလျှော့။ ဆိုင်းဂျာ လှည့်သွားသည့်ဘက်ထိ လက်သီးဆုပ်ကို အတင်းထိုးပေးလိုက်ရင်း ပါးစပ်ကို ပါ အလုပ်ပေးရ၏။

“ရော့”

“ဘာကြီးလဲ”

“သီချင်းဖွင့်ကြည့်ပေါ့”

ဆိုင်းဂျာက ပေကတ်ကတ်နှင့်ပင် အိုက်လူလက်သီးဆုပ်ကို ဖြေ ကြည့်သည်။ ဆိုင်းဂျာတစ်ယောက် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ထားပေမဲ့၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ တော့လည်း ရှိပုံရပါ၏။ အိုက်လူလက်သီးဆုပ်ကို လာထိသော ဆိုင်းဂျာလက် ကလေးတွေ အေးစက်နေသည် မဟုတ်လား။

အိုက်လူလက်သီးဆုပ်ကို တော်တော်နှင့် ဖြေလို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေရှာ၏။ တမင်သက်သက် အိုက်လူ ညစ်နေတာလည်း ပါပါသည်။

“သူ့လက်ပဲ သူဖြန့်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာ ကျနေရော့”

ဆိုင်းဂျာက ပြောပြောဆိုဆို စိတ်ပေါက်လာပုံရပြီး၊ အိုက်လူလက် ကို သူ့လက်သည်း သေးသေးချွန်ချွန်လေးများနှင့် ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်တော့ ၏။ အဲဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်မထားမိသော အိုက်လူမှာ အလန့်၊ တကြား ထအော်မိ၏။

“အားလားလား၊ ဘာလုပ်တာလဲဟ၊ နာလိုက်တာ”

အိုက်လူအော်သံနှင့်အတူ ဆုပ်ထားတဲ့ လက်သီးဆုပ်ကလေးပါ ဖြေလျော့သွားတော့သည်။

“အိုက်လူက အခြောက်မလားဟင်၊ ဒီလောက်လေး ကုတ်တာကို အလန့်တကြားထအော်နေတယ်၊ ဟယ်၊ ပယင်းကျောက်ကလေးတော့၊ လှလိုက်တာ”

“အောင်မလေး၊ ပြောရက်တယ်နော် လူကို၊ ကြိုက်လား ပယင်း ကျောက်ကလေး”

“အင်း”

လင်းလက်ပျော်ရွှင်သွားတဲ့ ဆိုင်းဂျာမျက်နှာလေးက ပီဘိကလေး ငယ်လေးတစ်ယောက်လို ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ပျော်ရွှင်လင်းလက် သွားသည့် ဆိုင်းဂျာမျက်နှာလေးကြောင့် အိုက်လူရင်မှာလည်း အတိုင်းမသိ

ပျော်ရွှင်သွားရသည်။

“ပိုးကြီးလေးနဲ့ ဆွဲထားနော်”

“ဟုတ်”

ခုကျတော့လည်း အိုက်လူပြောသမျှ တဟုတ်ဟုတ်နှင့် ပုတ်သင်ညိုကလေးဖြစ်နေတော့သည်။ ဆိုင်းဂျာလည်း ထင်မှတ်မထားပုံပါပဲ။ ရှက်လည်း ရှက်နေသည် ထင်ပါရဲ့။

နာသီးထိပ်ဖျားလေးတွေ၊ နားရွက်ဖျားလေးတွေ ရဲနေပြီး ကြည့်စရာ သိပ်မရှိသည့် လောက်စာလုံးအရွယ် ပယင်းကျောက် မလုံးမပြားလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေလိုက်တာ ကြာရင် အရည်ပျော်သွားမှာပင် ကြောက်ရသေးသည်။ ခုလိုကျတော့လည်း ဂျစ်ကန်ကန်ရုပ်လေး ပျောက်နေပြီး ပီဘီ ကလေးငယ်လေးလို တစ်မျိုး ချစ်စရာကောင်းနေပြန်သည်။

အိုက်လူက သူ့ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ ဟိုဒီနှိုက်ရှာသည့်အခါ ပိုးကြီးအနီလေးတစ်ခု ပါလာလေ၏။ အိုက်လူမျက်လုံးလေး နောက်တစ်ကြိမ် လင်းလက်လာပြန်၏။ ဆိုင်းဂျာတစ်ယောက်ကတော့ ပယင်းကျောက်ကလေးအား ကြည့်မဝရှုမဝ ဖြစ်နေရှာသည်။

“ခဏ၊ ကိုယ့်မှာ ပိုးကြီးလေးလည်း ပါလာတယ်၊ ပေး၊ တစ်ခါတည်း ဆွဲထားပေးမယ်”

ဆိုင်းဂျာဆီက ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့။ ခေါင်းကြီးကိုသာ တွင်တွင်ငုံ့ထားလေတော့၏။ အိုက်လူ၏ အရိုင်းပန်းကလေး ရှက်သွားရှာပေပြီ။

“ရော၊ ခေါင်းကြီးဇွတ်ငုံ့ထားနဲ့လေ၊ ကိုယ်ဆွဲပေးလို့ မရတော့ဘူး ကောင်မလေးရဲ့”

အိုက်လူ ဘယ်လောက်ပြောပြော၊ ဘယ်လိုပြောပြော ဆိုင်းဂျာခေါင်းလေးကတော့ ငုံ့မြီ၊ ငုံ့ဆဲပါပဲ။ ပြောသာပြောရတာပါ။ အိုက်လူ မှာလည်း ရင်ခုန်သံတွေ ဗြောင်းဆန်နေတော့တာပါပဲ။ လက်တွေဆို တုန်လို့။ ပိုးကြီးလေးကို အခြေပြုပြီး နှစ်ယောက်သား ငလျင်ရင်ခုန်သံတွေ လှုပ်လိုက်တာများ တော်လည်းသံတွေပင် ကြားရနေသလား ထင်မှတ်မှားရသည်။ လည်တိုင်ကြော့ကြော့လေးမှာ ပီပီပြင်ပြင် ဆွဲလိုက်နိုင်သည့်အချိန်မှာတော့ တစ်ယောက်ရင်ခုန်သံကို တစ်ယောက် ပြန်ကြားရသည်အထိ ပူးကပ်သွားကြတော့၏။

နှင်းပန်း

အိုက်လူ၏ အကြည့်နွေးနွေးများကြောင့် ဆိုင်းဂျာရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ကိုယ် ပြန်ကြားနေရသည်မို့ ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်ကလေးနှင့် အသာဖိထားရ၏။

ခြေထောက်နှင့် မြေကြီးကိုလည်း ထိသည်ဟု မထင်မိ။ စိတ်နှင့် လူလည်း ကပ်သည်လို့မထင်မိ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားလိုက်တာဆိုတာ ငှက်မွေးလေးတွေလို၊ တိမ်စိုင့်ဖြူလွလွလေးတွေလို၊ ဝါဂွမ်းစလေးတွေလို မျောလွင့်လို့သာနေတော့သည်။ မျက်နှာတွေ၊ နားတွေဆိုလည်း ထူခနဲ၊ ပူခနဲ၊ ရှိန်းခနဲ၊ ဖိန်းခနဲ။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်နော် ဆိုင်းဂျာ”

“ဟုတ်၊ ချစ်တော့ ချစ်ပါတယ်၊ လက်ထပ်တာကတော့၊ အနုသဘောတူရင် လက်ထပ်မယ်”

“ယောက္ခမကြီးက ကိုယ်နဲ့ သဘောတူမှာပါ၊ ကိုယ် သိတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ တွေ့တိုင်း ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့”

“အမလေး၊ လိပ်ဘိုးဘိုးကြီးပါလားနော်၊ အနုက အစကတည်းက ပြုံးပြုံးလေးပဲ နေတတ်တာပါနော်၊ အိုက်လူမှ မဟုတ်ပါဘူး ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တွေ့ အဲဒီလိုပဲ နေတတ်တာ၊ ဆိုင်းဂျာအမေက အေးချမ်းတယ်လေ သူများအမေတွေလို မဟုတ်ဘူး”

“ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ကိုယ့်အမေကို ရွဲ့ပြောတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ပြောင်လိမ်ပြန်ပြီ”

“ဟိဟိ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ အမှန်တရားက နည်းနည်းတော့ ခါးမှာပေါ့”

အိုက်လူက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်သည်။ အိုက်လူ သိပ်ပျော်နေပုံရသည်။

ဆိုင်းဂျာတော့ သိပ်မပျော်ရဲပါ။ ‘အိုက်လူကို ကလေးကချေတွေနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး’ လို့ ဟစ်ကြွေးတတ်တဲ့ အိုက်လူအမေ ဒေါ်နန်းမူကိုလည်း ဆိုင်းဂျာ ကြောက်ပါသေးသည်။ အနုကရော ဘာမှမပြောဘူးဆိုပေမဲ့ ဆိုင်းဂျာ လက်ထပ်တဲ့အထိတော့ သဘောတူသေးမှာ မဟုတ်ပေ။ ဆိုင်းဂျာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိမ်ထောင်ပြုရန် ငယ်သေးသည်ဟုထင်မိသည်။ ပြောမယ့်

သာ ပြောရတာပါ။ ဆိုင်းဂျာလည်း အနုနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး။ အနုဘက်ကလည်း ဆိုင်းဂျာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အိုက်လူတို့ အိမ်ထည့်လိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲသလို သေချာလှသည်။

တောင်ထိပ်မှာမို့ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းပြီး နေလို့ကောင်းလှသည်။ တိမ်စိုင့်ကြီးတွေက နေရောင်ကျဲကျဲအောက်မှာ ဖြူလွလွနိုင်လှသည်။ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်ဆိုတာ တကယ်အေးချမ်းတာပါလားဟု အတွေးဝင်မိသည်။

ပယင်းကျောက်ထဲက အကောင်လေးက လိပ်ပြာလေးနှင့်တူသည်။ အိုက်လူသွားသည့်နောက် ဒီလိပ်ပြာလေးကို ထည့်လိုက်ချင်သည်။ အဲသည့်အခါ ဆိုင်းဂျာ တွေးမပူရတော့တာပေါ့။ လိပ်ပြာလေးကို စကားပါ ပြောတတ်စေချင်မိသည်။ အဲသည့်အခါ အိုက်လူတစ်ယောက် ဆိုင်းဂျာရဲ့ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာကိုပါ ဆိုင်းဂျာ နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားရတော့မှာ မဟုတ်လား။

ဟင်း၊ မဟုတ်တာ တစ်ခုခု လုပ်ထားလို့ကတော့ ဆိုင်းဂျာ အကြောင်း သိသွားရစေမယ်ဟုလည်း ကြိုးဝါးထားလိုက်သေး၏။ ကိုယ့်အတွေးကို သဘောကျနေမိပြန်၏။ ဆိုင်းဂျာ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်၊ ခေါင်းကို မော့ပြီး လေကို အားပါးတရ ရှူလိုက်သည်။ လူကို ဝေ့ပါးလန်းဆန်းသွားတော့၏။ လည်ပင်းက ပယင်းလေးကို ကိုင်ရင်း ဆန္ဒပြုမိသည်။ အစ်ကို့အမေ ဆိုင်းဂျာအပေါ်မှာ အမြင်ကြည်လင်လာပါစေဟု။

“ဟေ့၊ ဘာလို့ ငြိမ်သွားတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

အိုက်လူကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုမျိုး၊ ဆိုင်းဂျာ ပါးပြင်ကလေးကို လာညှစ်လိုက်၊ နှာခေါင်းလေးကို လာဆွဲလိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေပါတော့သည်။ ဆိုင်းဂျာမှာသာ သက်ပြင်းမောတွေ တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်နှင့် ပျော်ကြောက်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

အိုး... တွေးမနေတော့ပါဘူး ဘာမှ၊ ပျော်ပျော်နေတာပဲ ကောင်းမည်။

“အိုက်လူ၊ ဆိုင်းဂျာကို သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပြပါလားဟင်”

“ဟာ၊ မဆိုတတ်ပါဘူး၊ ရှက်စရာကြီး”

“ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို သီချင်းဆိုပြတဲ့ဟာ”

“ကိုယ်မှ မဆိုတတ်တာ”

နှင်းပန်း

“လိမ်ပြန်ပြီ၊ အာပြီကြီးနဲ့ အော်အော်ဆိုနေတာ၊ ခဏခဏ ကြားဖူးပါတယ်နော်... ဟင်း”

အိုက်လူတစ်ယောက် ရှက်သွားပုံရ၏။ တဟားဟား အော်ရယ်တော့သည်။

“ပြော၊ ကိုယ် ဘာသိချင်းဆိုပြရမလဲ”

“ကြိုက်တာဆို”

“လူအများရဲ့အလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်းမို့ ... သင်ဟာလေ အားငယ်နေပလား၊ ဒီခရီးမှာ အဖော်မွန်ရယ် တစ်ယောက်လောက်တော့ ဒီအချိန်မှာ မင်းလိုချင်နေပလား ... လွန်နေတဲ့အမောလည်း ကူဖျောက်ပေး ... စိုနေတဲ့ ချွေးလည်း ကူသုတ်ပေး ... လိုအင်ဟူသမျှ ပြည့်စေမှာ... အားကိုးလိုက်စမ်းတော့ မေရေ ... မင်းမကြည့်လို့ မသိတာပါ၊ အချစ်က မင်းအနားမှာပါ ... စိတ်မရှိလို့ မရိပ်မိတာပါ ... အချစ်က မင်းအနားမှာပါ ... မင်းမဆွဲလို့ မတွဲမိတာပါ၊ အချစ်က မင်းအနားမှာပါ မကြောက်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား...

ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကြား ကြင်နာသူ အရိုင်း ဖြစ်နေပလား ... လက်ညှိုးတွေ ညွှန်ကာလေကဲ့ရဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ ထင်ယောင်နေပလား ... ထာဝစဉ်သာ အရိပ်လေးလိုကပ်ပါး၊ ရင်ဆိုင်ခွန်အားဖြည့်မယ် ယုံထား ... အပူဒဏ်ကို ထီးမိုးမယ်သိလား ... အားကိုးလိုက်စမ်းတော့ မေရေ ...

မင်းမကြည့်လို့ မသိတာပါ၊ အချစ်က မင်းအနားမှာပါ ... စိတ်မရှိလို့ မရိပ်မိတာပါ ... အချစ်က မင်းအနားမှာပါ ... မင်းမဆွဲလို့ မတွဲမိတာပါ၊ အချစ်က မင်းအနားမှာပါ ... မကြောက်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား ... မှောင်လွန်းတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခြမ်း၊ လမ်းလျှောက်ချိန် ... ရင်ခွင်ထဲ သိလိုက်ပါ နော်၊ ရှောင်လွန်းတဲ့ ကံကြမ္မာရယ် နိမ့်လွန်းချိန် ... နောက်ဆုတ်ဖို့ တစ် ထစ်ကျန် မာန်ပြန်တင်း ... ရေလည်မှာ မနစ်မြုပ်စေနဲ့မင်း ... လူလယ်မှာ အရှက်မကွဲစေနဲ့မင်း၊ ရာဇဝင်မှာ မရှုံးနိမ့်စေ မင်း ... ရှင်းလင်းပစ်စမ်းတော့ မေရေ ...

မင်းမကြည့်လို့ မသိတာပါ၊ အချစ်က မင်းအနားမှာပါ... စိတ်မရှိလို့ မရိပ်မိတာပါ... အချစ်က မင်းအနားမှာပါ ... မင်းမဆွဲလို့ မတွဲမိတာပါ၊ အချစ်က မင်းအနားမှာပါ ... မကြောက်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား...

သာယာလှပလှသော ရေမြေတောတောင် ရှုခင်းတွေရဲ့အရိပ်မှာ၊
သင်းပျံ့ပျံ့ ပန်းရနံ့လေးတွေရဲ့အောက်မှာ၊ ဟိုဒီပျံ့ဝဲနေတဲ့ လိပ်ပြာလှလှလေး
တွေရဲ့ မနီးမဝေးမှာ၊ တိမ်ပြာပြာနေ့လေးတစ်နေ့မှာ၊ ချစ်ရသူရဲ့အနီးဆုံးမှာ၊
သူ့ဆိုပြတဲ့ သီချင်းလေးကို နားဆင်ခွင့်ရနေတာဟာ ဆိုင်းဂျာအတွက်တော့
အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲလေ။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆိုရင်တောင် ဆိုင်းဂျာ
ကျေနပ်နေမိမှာပါ။

အိုက်လူ ဆိုပြသည့် သီချင်းလေးနားထောင်ပြီး မျက်ရည်ဝဲလာ
သည်။ အိုက်လူကိုလည်း ပိုပြီး တွယ်တာလာရသည်။ ဒါဟာ အချစ်လို့ပဲ
ဆိုပါစို့ရဲ့။

အခန်း (၅)

“အမေ”

“ဘာလဲ သား”

“ဆိုင်းရှာကို တောင်းပေးပါလား”

“ဘာ”

အမေ့ဆီက ‘ဘာ’ ဆိုတဲ့အသံကြီးက ကျယ်လွန်းလှတာမို့ အိုက်လူမှာ လိပ်ပြာပင်လွင့်သွားမလား ထင်ရလောက်သည်။ အိုက်လူကို ရဲရဲတောက်နေသည့် မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် အစုန်အဆန်ကြည့်နေပြန်တာမို့ သက်ပြင်းမောကိုသာ ခိုးချနေရသည်။ ထင်တော့ထင်ပြီးသားပါလေ။ အမေက အစကတည်းက မုန်းနေတာမို့ ဘယ်လိုမှသဘောတူမှာ မဟုတ်မှန်း သူ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်ကလေးနဲ့ အမေတစ်ယောက် ခေါင်းလေးများ ညိတ်လိုညိတ်ငြား ပြောကြည့်ရတာပင်။

အမေက ဝက်စာအတွက် ငှက်ပျောတုံးတွေကို တဒေါက်ဒေါက် စဉ်းနေရာကနေ ဓားမကြီးကို ချွမ်ခနဲ ပစ်ချရင်း စကားဆိုလာသည်။ ငှက်ပျောတုံး စဉ်းပြီးသားတွေကို သွပ်ပြားအဟောင်းအမြင်းကြီးပေါ် တင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဲဒီအပေါ်ကို ဓားပစ်တင်တဲ့အခါ ငှက်ပျောစဉ်းပြီးသားပေါ်

မကျဘဲ သွပ်ပြားပေါ် ဖြန်းခနဲ ကျသောကြောင့် အိုက်လူမှာ လန့်ဖျပ်သွားရသေးသည်။ အမေက မျက်နှာမကြည်မသာဖြင့်ပင် စကားဆက်လေ၏။

“ပြောတော့ သူငယ်ချင်းပါဆို”

“အရင်က ဟုတ်တယ်၊ ခုမဟုတ်တော့ဘူး”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး စကားကို နှစ်မျိုးသုံးမျိုး မပြောစမ်းနဲ့၊ အိုက်လူရေ၊ အမေ မကြိုက်ဘူးကော”

အမေကလည်း သူသဘောမတူတဲ့အခါမျိုးကျမှ ယောက်ျားမပီသတာတွေ ဘာတွေ ပါလာသည်။ သူ ကြည်နေတဲ့အချိန်ကျရင်ဖြင့် အိုက်လူဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မြင်တာမဟုတ်။ ဆိုင်းဂျာနှင့် ပတ်သက်လာသမျှကိုတော့ ဘာမဆို ဆန့်ကျင်မည့်ဘက်ကသာ အသင့်ဖြစ်နေပုံပါပဲ။ အကြီးဖြစ်ရတာမှာ ဒီတစ်ခုကိုတော့ဖြင့် သိပ်သဘောမကျချင်လှပေ။ ရည်းစားထားလည်း အပြစ်ရှာ၊ အိမ်ထောင်ပြုလည်း ပြဿနာရှာ၊ အိမ်ထောင်ကျလည်း ချွေးမဖြစ်လာမည့် ဆိုင်းဂျာကို အလွတ်ပေးမည် မထင်ပေ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူမှ ဆိုင်းဂျာကို မခွဲနိုင်ဘဲလေ။

အမေက သွပ်ပြားပေါ်ပစ်ချထားတဲ့ ဓားမကိုပြန်ကောက်ပြီး ဝက်စာပြန်ခုတ်နေပြန်သည်။ တော်လည်းသံလောက်ကျယ်သည့် သက်ပြင်းအကျယ်ကြီး ချပြန်၏။ ပြီးမှ အိုက်လူမျက်နှာကို မှုန်ကုတ်ကုတ် ကြည့်လာပြီး

“မတောင်းပေးနိုင်ဘူး၊ သဘောလည်းမတူဘူး”

“အမေ တကယ်ပြောနေတာလား”

“ဟဲ့၊ ငါ နင့်လိုမဟုတ်ဘူး၊ စကားတစ်ခွန်းကို နှစ်ခါမပြောဘူး”

“ပြီးရောလေ”

အိုက်လူ စိတ်အိုက်လာတာမို့ အမေ့နားကနေ ထလာခဲ့လိုက်သည်။ ထသာ ထလာရသည်။ ဘယ်ဆက်သွားရမှန်းလည်း မသိပေ။ လောလောဆယ်တော့ အိမ်ထဲမှာမနေချင်တာမို့ အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုးနားက မဲဇေလီပင်အောက်သို့သာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

တာယာဟောင်းတွေပုံထားသည့် အပုံကြီးပေါ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်၏။ မိန်းမလေးတစ်ယောက် ယူချင်မိတာ ဒီလောက်တောင်ပဲ ခက်ခဲရသလားဟု ဆိုပြီးတော့လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေးမိသေး၏။

အိမ်ရှေ့လမ်းဘေး၊ ဂျပန်ပိတောက်ပင်အောက်တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဂေါ်လီပေါက်နေကြသော ကလေးတွေဘဝကမှ စိတ်ကျေနပ်စရာ ရှိပါသေး

နှင်းပန်း

၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကစားပွဲကို သူတို့စိတ်တိုင်းကျ ပါဝင်ကစားခွင့်ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

အမေက နောက်တစ်ကြိမ် ဓားမကြီးကို ချွမ်းခနဲ ပစ်ချလိုက်ရင်း အော်မေးပြန်ပါသည်။ အမေက အိုက်လူထက်ပင် ခက်ခဲနေပုံပေါ်၏။

“ဟဲ့၊ အဲဒါက ဘယ်တုံး”

အိုက်လူ ထိုင်နေသည်ကို မကြည့်ဘဲ အာပြီကြီးနှင့် လှမ်းအော်၏။ အိုက်လူလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်မို့ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ဖြေပစ်လိုက်၏။

“အရက်ဆိုင်”

“ဘာပြောတယ်”

“အရက်ဆိုင်ပါဆို”

“အိုက်လူ နင် ငါ့ကို သတ်နေတာလားဟင်၊ သားကြီးဖြစ်ပြီး နင် ငါ့ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံရသလား အကောင်ရဲ့”

“အမေလည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တစ်ချက်လောက် ဝင်ကြည့်ပေးပါလား”

“ငါက ဘာကို ဝင်ကြည့်ပေးရဦးမှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဆိုင်းဂျာကို တကယ်ချစ်တာ အမေ”

“တိတ်စမ်း၊ သဘောမတူပါဘူးဆိုမှ၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲကွယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်အသည်းတွေ ဟက်တက်ကွဲရတာပေါ့ အမေရယ်”

“ကွဲ၊ ကွဲ၊ သေအောင်သာကွဲ၊ မင့်အတွက် မိန်းမ အဲသလောက်ရှားသလားကွယ်၊ ငါ သဘောမတူပါဘူးဆိုတဲ့သူကိုမှ မင်းက အရူးအမူး လုပ်ပြနေတာ ငါ ရင်နာတယ် အိုက်လူရဲ့”

“မဆိုင်လိုက်တာ အမေရာ”

ခြံစည်းရိုးအပြင်နဲ့အထဲ ခံစားချက်တွေ အပြိုင်အော်နေကြတဲ့ အိုက်လူနှင့်အမေကို အဖေက မမြင်ချင်ယောင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသော်လည်း၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဂေါ်လီပေါက်နေကြသော ကလေးတစ်သိုက်က တော့ သံယောင်လိုက်ပြီး တဟီးဟီး၊ တဟားဟား၊ သဘောတွေ ကျနေကြသည်။ အတော်မနိုင်တဲ့ကောင်တွေ။ အိုက်လူ ရှက်သလိုလို ဖြစ်မိတာမို့ ပြန်မပြောတော့သော်လည်း အမေက မပြီးနိုင်သေး။ သူ့ဘာသာအေးအေး

ဆေးဆေး ရေဒီယိုလှည့်နေသည့် အဖေကိုပါ စကားဝိုင်းထဲ အတင်းထည့်သည်။

“အိုက်လူ အဖေရေ၊ ရှင့်သားကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေတော့မှာလား”

“ကလေးတွေကိစ္စ ဝင်မပါချင်ဘူးကော၊ အမေကြီးရေ”

“ဪ၊ အင်း၊ မပါနဲ့၊ မပါနဲ့ကြားလား၊ အိုက်လူက နင်နဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေနော”

“ဒီမိန်းမ၊ အားကြီး စကားများတယ်ကော”

အမေက ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲ ဆိုသလို၊ သူ့ဘာသာ အေးအေး ဆေးဆေးနေတဲ့ အဖေကို ရန်လုပ်နေပြန်သည်။ အဖေက ကြာတော့ နားမခံနိုင်တော့ဘဲ၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေး မ...ပြီး၊ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင် သွားတော့သည်။ အမေတစ်ယောက် တစ်ယောက်တည်း ပွစိပွစိ ရေရွတ်ရင်း ကျန်ခဲ့ရ၏။

“အိုက်လူရေ၊ မင်းပြောတော့ သူငယ်ချင်းပါဆို”

နဂါးခေါင်းက သူ့ဘက် လှည့်လာပြန်သည်။ အိုက်လူ အမေကို ရယ်လည်း ရယ်ချင်လာသလို၊ စိတ်လည်း တိုလာရပါသည်။

“အဲဒါ အမေ့ကို ညာတာ၊ အရင်က ဟုတ်တယ်၊ ခုမဟုတ်တော့ ပါဘူးဆိုမှဗျာ၊ ဒါကိုပဲ ခဏခဏ မေးနေတော့တာပဲ”

“သိသားပဲ အကောင်ရဲ့၊ နင့်မျက်နှာကို ကြည့်ကတည်းက”

သိလည်း သဘောတူလိုက်ပါတော့လား အမေရယ်။ အလကား အာညောင်းခံပြီး မေးနေမြန်းနေသေးတယ်။ အမေ့သားအိုက်လူကလေ ဆိုင်းဂျာကြောင့် ရူးတော့မယ်လို့သာ ဖြေလိုက်ရင် အမေ သူ့ကို ဓားမနှင့် လိုက်မခုတ်ဘူးလို့ အာမခံရဲပေ။ တကယ်တမ်းက သူ အရက်ဆိုင်သွားဖို့ မဟုတ်။

အမေ စိတ်ရှုပ်အောင် လျှောက်ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ အမေကလည်း အထဲကနေ မပြီးနိုင်မစီးနိုင်အောင်၊ ကလေးတွေကလည်း လိုက်အော်၊ လှည့်ကြည့် ပြုံးပြနှင့်မို့ သူ့မှာ အရက်ဆိုင်ကို တကယ်သွားဖြစ် ရတော့သည်။ တစ်ခါတလေကျရင်လည်း လူတွေဟာ သူတို့မကြိုက်တဲ့၊ မလုပ် စေချင်တဲ့အရာတွေကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ကပဲ လုပ်ဖြစ်အောင် ပြုမူနေမိတတ် ကြတာကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် မသိလိုက်ကြချေ။

အခန်း (၆)

ဆိုင်းဂျာသည် ခုတစ်လောမှ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေသော အနုကြောင့် စိတ်တွေလည်း ပင်ပန်းသလို၊ လူလည်း အနားမရနိုင်ဖြစ်နေရသည်။ လူ အနားမရတာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာက ဆိုင်းဂျာကို ပိုပြီးနုံးချသွ်စေသည် ထင်မိ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ချုံးချုံးထက်၊ ခပ်ဖျော့ဖျော့၊ ခပ်နွမ်းနွမ်း အနုမျက်နှာလေးကို မြင်ရသည်က ဆိုင်းဂျာစိတ်ကို အပ်နှံသွေနေသလို ခံစားရ၏။

အနုက နေမကောင်းပေမဲ့ ဘုရားကျောင်းကိုတော့ မဖြစ်မနေသွားပါသည်။ ဆိုင်းဂျာအဖေက ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ဗမာပေမဲ့ အနုကို ဘာမှမချုပ်ချယ်ခဲ့ပါ။ ဥပုသ်နေ့တွေမှာ အဖေက ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး ဥပုသ်သီလဆောက်တည်တတ်ခဲ့သလို၊ တနင်္ဂနွေရောက်တိုင်းလည်း အနုက ဘုရားကျောင်းသွားခဲ့သည်။ အနုရော၊ အဖေရော ကိုယ်ယုံကြည်ရာ ကိုယ်ကိုးကွယ်ကြရင်း အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိခဲ့ကြ၏။

ဆိုင်းဂျာကိုလည်း ဆိုင်းဂျာနှစ်သက်ရာ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့်ပေးထားပါသည်။ အနုနဲ့အနေများတော့ ဆိုင်းဂျာသည်လည်း ဘုရားကျောင်းသို့ အရောက်ပို့များပါသည်။ ဆိုင်းဂျာကို ကချင်စကားပြောတတ်အောင် အနုက သေချာသင်ပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်းဂျာက သိပ်မပြောဖြစ်ပါ။

မပြောတော့ စကားအကုန်နားလည်ပေမဲ့ နှုတ်က မသွက်ဘဲဖြစ်နေရသည်။

အဖေကလည်း မပြောတတ်ပေမဲ့ တော်တော်များများ နားလည်သည်။ သူ စိတ်လိုလက်ရ ရှိသည့်အခါတွေမှာတော့ အနုဆီမှာ သင်လိုက်၊ ပြောလိုက် လုပ်နေတတ်ဖူးသည်။ အညာသံမပျောက်တဲ့ အဖေအသံနဲ့ ကချင်စကားကို ထောက်ထောက်ကြီး ပြောနေလျှင်တော့ အနုတစ်ယောက် သဘောကျမဆုံးတော့ပေ။ မျက်ရစ်မပါတဲ့ မျက်လုံးမှေးမှေးလေးတွေ မှိတ်ကျသွားသည်အထိ ရယ်မောနေတတ်ခဲ့သည်။

အဲဒီအခါကျရင်တော့ အဖေတစ်ယောက်လည်း ရှက်ရှက်နှင့် ဆက်မပြောတော့ပေ။ ဆိုင်းဂျာကတော့ မိသားစုဘဝ အပျော်ဆုံးအချိန်ကို ပြပါဆိုလျှင် အနုက အဖေကို ကချင်စကားသင်ပေးခဲ့တဲ့ အချိန်လေးတွေကိုသာ ပြချင်ပါသည်။ သဘောအကျကြီးကျပြီး ပြီးရွှင်ရယ်မောနေတတ်သည့် အနုမျက်နှာလေးရယ်၊ ရှက်ရယ် ရယ်နေတတ်ခဲ့သည့် အဖေမျက်နှာလေးရယ်က သိပ်ကို ချစ်စရာ၊ ကြည်နူးပျော်ရွှင်စရာကောင်းနေလှ၏။ အခုအချိန် အဖေရှိနေခဲ့လျှင် အနုမျက်နှာ ဒီလောက်ထိ နွမ်းနယ်နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အနင်း၊ အနှိပ်ကောင်းသည့် အဖေပြုစုယုယမှုအောက်မှာ အနု နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ပေလိမ့်မည်။

“ဆိုင်းဂျာ”

အနုဆီက အသံခပ်လျော့ရဲရဲလေးက ဆိုင်းဂျာရင်ထဲက အပျော်တချို့ကို ဆွဲနုတ်ယူငင်သွားတော့၏။

“ဩ၊ လာပြီ၊ အနု ဘာလုပ်ချင်လို့လဲဟင်”

“ပဲလိပ်ပြာအရွက်လေး၊ ဟင်းရည်ချက်ပေးပါလား ဆိုင်းဂျာ၊ အနုအဲဒါလေး စားချင်သလားလို့၊ ကြက်သွန်ဖြူလေး၊ ချင်းပြားလေးပါ တစ်ပြား ရိုက်ပြီးထည့်နော့၊ အချိုမှုန့်၊ မထည့်နဲ့၊ ဆားကလေးတော့ နည်းနည်းထည့်”

“ဟုတ်၊ ဟုတ် အနု”

ဆိုင်းဂျာ အတိုင်းမသိအောင် ဝမ်းသာသွားမိပါသည်။ အနု ဘာမှမစားတာ ကြာပြီမို့လား။ ဘာလေးလုပ်ကျွေးကျွေး ခံတွင်းမကောင်းပါဘူး၊ မစားချင်ပါဘူး၊ စသဖြင့် ဘူးပေါင်းများစွာနှင့် အတန်တန်ငြင်းခဲ့သည့် အနုက ကိုယ်တိုင် လိုလိုချင်ချင် တောင်းလာလေတော့ ဆိုင်းဂျာရင်မှာ မပျော်ဘဲ ဘယ်မှာ ရှိပါလိမ့်မလဲနော်။ အရင်က ပက်ခနဲ ပက်ခနဲ ပြန်ပြန်ပြောတတ်သည့် ဆိုင်းဂျာက ခုတော့လည်း အနုမျက်နှာ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေးကို ကြည့်ပြီး

နှင်းပန်း

ပြန်ခံမပြောရက်တော့။

“လက်တစ်ဆုပ်လောက်ဆို ရပြီနော၊ ဆိုင်းဂျာရေ၊ သိပ်အများကြီး မရူးနဲ့နော”

“ဟုတ်”

ဆိုင်းဂျာက ဝါးနှင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ဆန်ခါခုံးလေးဆွဲပြီး အိမ် နောက်ဘက် စိုက်ခင်းလေးထဲ ဆင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ဆိုင်းဂျာတို့ အိမ် ကလေးက အိမ်နောက်ဘက် စိုက်ခင်းလေးနှင့်ယှဉ်လျှင် မဆိုစလောက်လေး မြင့်သည့်အပိုင်းမှာ ရှိနေသည်။ မိုးရွာပြီဆိုလျှင် လမ်းမထက်ဆီမှ ရေတွေက ဆိုင်းဂျာတို့ ခြံဝင်းလေးထဲ အဆီးအတားမရှိ ဝင်ရောက်ခိုလှုံတတ်၏။ မိုးတွင်း ဆိုလျှင်တော့ ခြံဝန်းလေးထဲမှာ မြေနီနွဲ့ဗွက်များဖြင့် စိုစွတ်စွတ် နိုင်လှ၏။ သွားလို့ လာလို့လည်း မကောင်းလှပေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုင်းဂျာကတော့ ဒီခြံဝန်းလေးကို ချစ်ခင် တွယ်တာလှပါ၏။ ဆိုင်းဂျာ စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုခုရှိလာလျှင်လည်း အိမ် နောက်ဘက် စိုက်ခင်းလေးထဲမှာသာ စိတ်ဖြေတတ်တာများ၏။ အပင်စိမ်း စိမ်းစိုစိုလေးတွေ၊ ပန်းကလေးတွေ၊ လိပ်ပြာလေးတွေနှင့် နာရီဝက်၊ တစ်နာရီ လောက် နေလိုက်သည်နှင့် တော်ရုံတန်ရုံ စိတ်ညစ်တာမျိုးလောက်ကတော့ ပျောက်သွားရသည်ပင်။ ဆိုင်းဂျာတို့ခြံလေးထဲမှာ ဘူး၊ ဖရုံ၊ သခွား၊ အကုန်ရှိသည်။ ဒေလီယာနှင့် သစ်ခွမျိုးစုံလည်း ရှိသည်။

အဖေ့လက်ရာ သံဒန်းကလေးလည်းရှိသည်။ စံပယ်ရုံကလေး လည်း ရှိသည်။ ထောပတ်သီးပင်တွေကတော့ အများဆုံးပင်။ အပိုင်းသီးရော၊ အရှည်သီးရော ရှိသည်။ ထောပတ်သီးကို ကြိုက်လှပေမဲ့၊ အသီးသွားပြီး မရူးရဲပေ။ အရွယ်တော်တော်ကြီးသည့် ခူကောင်ကြီးတွေရှိတာမို့ မရူးရဲခြင်းဖြစ်သည်။

ဆိုင်းဂျာကတော့ အပင်အောက်ရောက်ရုံနှင့် အလိုလိုနေရင်း အသည်းတွေ ယားနေတော့သည်။ တစ်ခါကလည်း ခူကောင်အစိမ်းရောင် အကြီးကြီးကို တက်နင်းဖူးသည်။ အစိမ်းရောင်အရည်တွေ ထွက်လာတာမြင် ပြီး တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တော့။ ကြောက်သလို၊ သနားသလိုနှင့် ဘယ်လို ခံစားချက်ကြီးမှန်းကို မသိတော့။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တစ်ခုခုကျလျှင်ပင် ခူကောင် ကြီး ကျလာတယ်လို့ မြင်ယောင်မိတဲ့အထိ စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ဖူးသည်။

အညွန့်တထောင်ထောင် ဖြစ်နေသည့် ပဲလိပ်ပြာခင်းလေးက ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ပဲလိပ်ပြာရွက် စိမ်းစိမ်းစိုစိုလေးတွေကို ဆိုင်းဂျာလည်း ကြိုက်လှပါသည်။ တိုဟူးနွေးပူပူလေးထဲမှာ နှစ်စားစား၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ပူပူလေးထဲမှာ ထည့်စားစား၊ စား၍ ချိုလှလေသည်။ အရွက်ကလေးကိုက ချစ်စဖွယ်ပုံစံကလေးနှင့်ဖြစ်၏။ ဆိုင်းဂျာကတော့ ပဲလိပ်ပြာအရွက်ကိုသာမက အသီးကိုလည်း ကြိုက်မိသည်ပင်။ ရွှေပဲသီး စိမ်းစိမ်းနုနုကလေးတွေကို ကြက်သားနပ်နပ်စဉ်းလေးနှင့် ကြော်စားစား၊ ဝက်သားခပ်ပါးပါးလေး လှီးပြီးသားနှင့် ရောကြော်ပြီးစားစား အရသာရှိလှ၏။ ခပ်ကြွပ်ကြွပ်လေးမို့ စားရတာ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်လေးနှင့် ဘယ်လိုကြိုက်မိမှန်း မသိပေ။

ပဲလိပ်ပြာသင်တဲ့အခါ သေချာလေးသင်ရသည်။ အနုက ပဲလိပ်ပြာ မှာပါတဲ့ အမျှင်ကလေးတွေကို ကြိုက်တာမဟုတ်။ သွားကြားညပ်သည်ဟု ဆိုသည်။ အနုက သွားလေးမဆိုသလောက် ကျဲတော့ ဟုတ်ပေရှာမည် ဆိုင်းဂျာလည်း မကြိုက်ပါ။ သွားကြားညပ်လို့ရယ်တော့ မဟုတ်။ အရွက်စား ပေမဲ့ အဲဒီဟာလေးတွေကိုတော့ ဆိုင်းဂျာက စားစရာရယ်လို့ကို မထင်တာ ဖြစ်လေသည်။ လိပ်ပြာလေးတွေရဲ့ ဦးမှင်လေးတွေနှင့်တူပြီး အသည်းယား စဖွယ်ကောင်းလှ၏။

အဖေ တစ်ခါပြောတာ ကြားဖူးသည်။

‘သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းကပ်တဲ့အခါ၊ အဲဒီအမျှင်လေးတွေ မပါ စေနဲ့ သမီးရေ၊ ဆရာတော်တွေ အဲဒါကို ဘုဉ်းပေးမိရင် အာပတ်သင့်တတ် တယ်ကွဲ့ ဟူ၍ဖြစ်သည်။ အဲဒီကတည်းက ကိုယ့်စားဖို့အတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆွမ်းဟင်းအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အမျှင်ပါသည့် အရွက်မှန်သမျှကို သေချာလေး သင်ပြီးမှ ချက်တာက အကျင့်ဖြစ်သွားတော့၏။

ပဲလိပ်ပြာရွက်လေးတွေက လှပလွန်းတာမို့ ခူးရမှာပင် နှမြော သလိုလို၊ အားနာသလိုလို ဖြစ်နေမိသေးသည်။

ဆန်ခါခုံးထဲက ပဲလိပ်ပြာရွက်လေးတွေကို ရေဆေးပြီး၊ အဲဒီဆန်ခါ ခုံးလေးနဲ့ပဲ ရေပြန်စစ်ထားလိုက်သည်။ ပဲလိပ်ပြာရွက်လေးတွေက နူးညံ့ တော့ သိပ်ပြီးမဆေးရဲ၊ ဖုန်၊သဲကလေး စင်သွားသည်ဆိုရုံလောက် ကလေး သာ ရေဆေးရသည်။

လျှစ်စစ်မီးဖိုလေးပေါ်မှာ ရေခွက်တစ်ဝက်ခန့် ထည့်ပြီး၊ ရေနွေး

နှင်းပန်း

တည်လိုက်ပါသည်။ ရေပွက်ပွက်ဆူလာသည့်အခါမှ ချင်းလက်တစ်ဆစ်ခန့်ကို အခွံခွာ၊ တရုတ်ဓားပြားကြီးနှင့် တစ်ပြားရိုက်ပြီး ထည့်လိုက်သည်။ တရုတ် ကြက်သွန်မြွာကြီးသုံးမြွာကိုလည်း အခွံခွာချွတ်ပြီး ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ပြုလုပ်လိုက်သည်။ ရေလေးတစ်ပွက်၊ နှစ်ပွက်ဆူလာသည့် နောက်တော့ ပုစွန်ခြောက်ခပ်သေးသေးလေးတွေကို လက်ဖက်ရည်ဇွန်းတစ်ဇွန်းလောက် ခပ်ထည့်လိုက်သည်။ ဆီကိုတော့ ပါသည်ဆိုရုံကလေး ထည့်လိုက်သည်။ ဆီများများ ထည့်သည်ကို အနုလည်း မကြိုက်သလို၊ ဆိုင်းဂျာလည်း မကြိုက်ပါ။

နောက်ဆုံး အားလုံးထည့်ပြီးသည့်အခါမှ ရေစင်စင်ဆေးပြီး၊ ဆန်ခါ ကုံးလေးနှင့် စစ်ထားသည့် ပဲလိပ်ပြာအရွက် စိမ်းစိမ်းကလေးများကို ထည့် လိုက်တော့သည်။ ပဲလိပ်ပြာရွက်လေးတွေက ခပ်ပါးပါးလေးတွေသာမို့ သိပ် ကြာကြာ မပြတ်လိုက်ရ။ သုံးမိနစ်ခန့်ရှိသည်နှင့် မီးဖိုပေါ်မှ ချလိုက်ရတော့ သည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် ပဲလိပ်ပြာဟင်းရည် စိမ်းစိမ်း စိုစိုလေးက တကယ့်ကို စားချင်စဖွယ်အတိပါပဲ။

ဟင်းရည်ပန်းကန်လုံးလေးထဲ ထည့်၊ အောက်ကနေ တစ်ဖန် ဖိုက်ဘာပန်ကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့်ခံပြီး အနု ခုတင်ဘေးက စားပွဲပုလေးပေါ်မှာ တင်ပေးလိုက်သည်။ အနုက မထနိုင်၊ မထိုင်နိုင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေမဲ့၊ အနုသက်သက်သာသာလေး ဖြစ်အောင်၊ ခါးအောက်ကနေ ခေါင်းအုံးလေး နှစ်ဆင့်ခံပေးလိုက်သည်။ စေ့ထားတဲ့ ပြတင်းကိုပါ ဖွင့်လိုက်တော့ စံပယ်နဲ့ လေးတွေက သင်းခနဲ၊ ကျနေကလည်း ဝင်းခနဲ၊ သရက်ပင်ပေါ်မှ အိပ်တန်း ပြန်ငှက်ကလေးတွေရဲ့ ကျည်ကျည်ကျာကျာအသံက စီခနဲ၊ အားလုံးဟာ ဇာတ်တိုက်ထားသလို သာယာလှပလျက်ရှိတော့၏။

တစ်ရှိုက်မက်မက် စားနေရှာသည့် အနုကို ကြည့်ပြီး ဆိုင်းဂျာ နှလုံးသားတွေ လှိုက်ခုန်လာရသည်။ ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ဝမ်းသာသလိုလိုနှင့် ဘယ်လိုခံစားချက်ကြီးမှန်းမသိပါ။ အဖေ့ကိုလည်း လွမ်းမိသည်။ အဖေရော ဆိုင်းဂျာတို့သားအမိကို စိတ်ချလက်ချရှိရဲ့လား။ ကောင်းကင်ဘုံကနေ စောင့် ကြည့်နေရှာမှာပါ။

“ဆိုင်းဂျာကို စိတ်ချပါအဖေရယ်။ ဆိုင်းဂျာ အနုကို သေချာပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

ဆိုင်းဂျာ ရင်ထဲကနေ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ခုလို အနု နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့အချိန်မှာတော့ ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဖေ့ကို ရှိနေစေချင်တာအမှန်ပါပဲ။

‘အဖေ’ လို့ နှုတ်ကရွှေ ရွတ်မိသည်ကို နှလုံးသားက ကြားသွား သည်ထင်၊ မျက်ရည်တစ်စက်က ပေါက်ခနဲ ကျလာ၏။ အနု မမြင်အောင် အမြန်သုတ်လိုက်ရသည်။ အနု ဝမ်းနည်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား။

“ဆိုင်းဂျာ”

“ဪ အနု၊ ပြောလေ အနု ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ဟင်းရည်ထပ်ယူ ဦးမလား”

“ပင်ပန်းနေပြီလား ကလေး”

“မပင်ပန်းပါဘူးအနုရယ်”

တကယ်တမ်းမှာတော့ မနက်အစောထရ၊ စိုက်ခင်းလေးထဲ ရေ လောင်းရ၊ ပေါင်းသင်ရ၊ ဈေးခင်းရ၊ ဈေးသိမ်းရ၊ ဝက်စာလည်း ကျွေးရနှင့်မို့ ဆိုင်းဂျာ ပြောမပြတတ်အောင် ညောင်းညာကိုက်ခဲနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ အနုကိုလည်း ပူပန်နေရတော့ စိတ်လည်း ပင်ပန်းလှပါသည်။ ဆိုင်းဂျာက တော့ ဖြစ်နိုင်ရင် အနု အနားမှာပဲ နေချင်တာပါ။ အနုက ဖောက်သည် ပျက်မှာစိုးပြီး ရောင်းခိုင်းနေလို့သာ ရောင်းနေရတာ ဖြစ်လေသည်။ သားအမိ လေးနှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတာမို့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ဈေးမရောင်းလည်း၊ ငတ်သွားလောက်အောင်တော့ အခြေအနေမဆိုးသေးဘူး မဟုတ်လား။

“အနုနား လာပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်”

မနက်ဖြန်ရောင်းရမယ့် ဘူးရွက်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်၊ ကန်စွန်းရွက်တွေ ကို နှီးကြိုးနှင့် စည်းနေရာမှ ထလိုက်ရသည်။ ဆိုင်းဂျာတို့သားအမိ ဝမ်းစာ အတွက် ဒါလေးတွေကလည်း အရေးပါအရာရောက်သလို ဝက်စာကလည်း အရေးပါ အရာရောက်သည်ပါပဲ။ ဝက်ကလေးတွေဆိုတာကတော့ တစ်နည်း အားဖြင့်တော့ ဆိုင်းဂျာတို့အိမ်ကလေးရဲ့ တစ်ခုတည်းသော စုဘူးကလေးဖြစ် သည်။

ဝက်ဆိုမှ ဝက်စာမယူရသေးတာ သတိရသည်။ အရာရာ အနု တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုများ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါလိမ့်၊ ခါတိုင်းဆို ဆိုင်းဂျာက ဈေးခင်း၊ ဈေးသိမ်းလောက်သာ လိုက်ပါကူညီခဲ့ရပြီး၊ အနုတစ်ယောက်တည်း ကသာ ဒိုင်ခံလုပ်ပေးခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ရှိစေတော့၊ ခုချိန်မှာ အရာ

နှင်းပန်း

အားလုံးထက် အနုကသာ ဆိုင်းဂျာအတွက် အရေးပါသည်မဟုတ်လား။ အနု ခုတင်ခြေရင်းမှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ရင်း ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုပေးမိသည်။ ကြည်နူးမှုတစ်ခုက ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်။ အိမ်မှာ မနေချင်ခဲ့သည့် စိတ်တွေက ခုတော့လည်း သူ မဟုတ်သလိုပါပဲလား။

“အနုနားကို လာပါဦးကွယ်၊ မျက်နှာလေး ကြည့်ရအောင်”

ဆိုင်းဂျာ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး ခွေးခြေထိုင်ခုံလေး ယူလိုက်သည်။ အနုမျက်နှာနှင့် အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်မည့်နေရာမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ခွေးခြေခုံလေးက အဖေလုပ်ထားပေးသည့် ခုံလေး။ ခွေးခြေပုလေးတွေ အိမ်မှာ စုစုပေါင်း သုံးခုံသာရှိသည်။ ဝါးနှင့်ကြိမ် ရောယှက်ပြီး ပြုလုပ်ထားသည့် ခုံလေးတွေ ဖြစ်၏။ အထိုင်နေရာမှာ အဖေက အဖေ၊ အနု၊ ဆိုင်းဂျာ ဆိုပြီးတော့ပင် နာမည်လေးတွေ ထိုးထားလိုက်သေး၏။ ခွေးခြေခုံခြေထောက်လေးတွေကိုတော့ ဆေးအပြာလေး သုတ်ပေးထား၏။

“အနုသမီးလေးက ချောလိုက်တာ”

ရုတ်တရက် အနုဆီက ထွက်လာသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ဆိုင်းဂျာ အပျော်ကြီး ပျော်သွားရ၏။ အနုဆီက ခုလိုကြားရတာ ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်လား။ ဘယ်သူမပျော်ဘဲ ရှိပါ့မလဲနော်။ ဆိုင်းဂျာ မျက်နှာလေးကို အလှဆုံး ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘အနုသမီးလေးအနုရဲ့၊ ချောတာပေါ့လို့’ ပြောလိုက်တော့ အနုကလည်း အလှပဆုံး ပြန်ပြီးလေ၏။ ဖျားပါပြီဆိုကတည်းက ပထမဆုံးမြင်ရသည့် အပြုံးလေးမို့ ဆိုင်းဂျာရင်ထဲ ပျော်ရွှင်လိုက်ရသည်မှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။ အနုက ဆိုင်းဂျာမျက်နှာလေးကို ဂရုတစိုက်ကြည့်လာရင်း

“အနုသမီးလေး ပိန်သွားလိုက်တာ၊ အနု စိတ်မကောင်းဘူးကော၊ အနုလည်း နေမြန်မြန်ကောင်းချင်လှပါပြီကွယ်”

အနုဆီက ဒီလိုစကားတွေကြားရပြန်တော့လည်း ဆိုင်းဂျာရင်မှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရပြန်၏။

“နေကောင်းချင်ရင်၊ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ ဆေးကို ပုံမှန်သောက်မှပေါ့ အနုရယ်၊ အနုက သောက်မှ မသောက်ဘဲကော၊ ငန်းဆေးတွေပဲ လျှောက်လျှောက် သောက်နေတာကိုး”

အနုက ဆိုင်းဂျာမျက်နှာကို တစိမ့်စိမ့် ကြည့်ရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေတော့သည်။ ဆိုင်းဂျာရဲ့ခေါင်းကလေးကိုပင် ပွတ်သတ်ပေးနေသေး

သည်။ အနု သက်သာလာသည့်ပုံမို့ အနည်းငယ်တော့ စိတ်အေးရသည်။ ဆိုင်းဂျာ ဒီတစ်ညမှာတော့ အနုနားမှာပဲ အဖော်လုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။ အနုလည်း အထီးကျန်ဆန်ရှာပေမည်။ အထူးသဖြင့် ခုလို ကိုယ်လက်မအီမသာ ဖြစ်တဲ့အခါမျိုးတွေမှာဆို ပိုဆိုးပေမည်။

တခြားဆွေရယ်မျိုးရယ်လို့လည်း ရှိတယ်လို့ မကြားဖူးဘူး။ အနုဘက်က ဆွေမျိုးတွေကို ဆိုင်းဂျာ မသိရသလို၊ အဖေဘက်က ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း ဆိုင်းဂျာ မသိရပါ။ ရွှေဘိုဘက်ကဟုသာ သိထားရပြီး၊ အဆက်အသွယ်လည်း မရှိကြပါ။ အဖေကလည်း ဆိုင်းဂျာ သက်တမ်းတစ်လျှောက် အသွားအလာလုပ်တာမျိုး မရှိခဲ့ပေ။

အနုဘက်က ဆိုရင်တော့ သာဆိုးသေးသည်။

အဘိုးအဘွားတွေက အနုတစ်ယောက်တည်းသာ မွေးပြီး၊ အနုခပ်ငယ်ငယ်မှာပင်၊ လူ့လောကကြီးအား အသီးသီး ကျောခိုင်းသွားခဲ့ကြသည်ဟု အနု ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ အနုဇာတိက ‘ကသာမြို့’ ဖြစ်လေသည်။

“အနုသမီးလေး ပျင်းနေပြီလား”

“မပျင်းပါဘူး အနုရယ်၊ အနု သက်သာပြီလားဟင်”

“အင်း၊ ဆိုင်းဂျာရယ်၊ သမီး ကျောင်းဆက်တက်ပါလားဟင်”

“မတက်ချင်တော့ပါဘူး အနုရယ်၊ ဆိုင်းဂျာ စိတ်မှမပါတာ၊ တက်လည်း မထူးပါဘူး၊ အနု ပိုက်ဆံတွေ သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကဲကဲ သွားတော့၊ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အနုလည်း အိပ်ချင်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုင်းဂျာက အနုအတွက် ဇာခြင်ထောင် အစိမ်းလေး ထောင်ပေးလိုက်ပြီး၊ ဝမ်းစောင်အပါးလေး ခြုံပေးလိုက်ပါသည်။ အနုကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်ထားသည်။ အနု တကယ်အိပ်ချင်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ အနု ခုတင်ဘေးက ခြင်ထောင်နှင့်ထိပြီး ပြုတ်ကျနိုင်မည့် ပရုတ်ဆီဘူး၊ ဦးစိုင်းလိမ်းဆေးနှင့် တောရှောက်မြစ်လိမ်းဆေးဆီတွေ အကုန်လုံး ခြင်းတောင်းတစ်ခုထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ကျမ်းစာအုပ်ကိုတော့ အနုနားမှာပဲ ထားပေးလိုက်သည်။ လျက်ဆားပုလင်းတွေလည်း တံဆိပ်မျိုးစုံ တွေ့ရ၏။ နဂါးလျက်ဆား၊ ဇာပျံလေးကတိုးလျက်ဆား၊ ဦးချိန်တီ စသည်ဖြင့် စုံလိုက်သည်မှ လျက်ဆား

နှင်းပန်း

ရောင်းသည့် ဆိုင်နှင့်ပင် တူနေသေးတော့၏။ အနုဟာ လျှက်ဆားကိုတော့ ဖြင့် သိပ်ကြိုက်ရှာသူဖြစ်သည်။ မဟာဖြေဆေးကိုလည်း ကြိုက်ရှာသည်။

နေကောင်းသည့်အချိန်တုန်းက အနုတစ်ယောက် ထမင်းစားပြီး တိုင်း အမြဲလိုလို လျက်ဆားလျက်တတ်သည်။ အစားများလွန်းတဲ့အခါမျိုး တွေမှာတော့ မဟာဖြေဆေး လေးငါးဆယ်စေ့ခန့် လက်ဝါးထဲထည့်ပြီး ရေကျက်အေးနှင့် သောက်တတ်၏။

ဆိုင်းဂျာလည်း လျက်ဆားကြိုက်ပါသည်။ အနုလောက်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အနုတစ်ယောက်ကတော့ ကလေးတွေ သရေစာ စားသလို မျိုးကို ကြိုက်တာဖြစ်လေသည်။ အဖေကတော့ သူ စနောက်ချင်တဲ့အခါ တွေမှာ ‘ငါ့ကချင်မကတော့ကွာ၊ လျက်ဆားတွေ လျက်ပြီး လေတွေ စွတ်လည်တော့တာပဲဟေ့’ဆိုပြီး စတတ်နောက်တတ်သည်။

အဲဒီအခါမျိုးတွေမှာ အနုတစ်ယောက် ပါးကလေးတွေရဲပြီး မျက်ဝန်းလေးတွေ မမြင်ရတော့တဲ့အထိ ရှက်ရယ် ရယ်နေတတ်ခဲ့သည်။ ဆိုင်းဂျာ အနုကို စောင့်ရင်း မနက်ဖြန် ဈေးရောင်းဖို့အတွက် ပြင်ရဆင်ရ၏။ ပင်လည်းပင်ပန်းသလို တစ်ဖက်မှာလည်း ကြည်နူးမိသလိုရှိ၏။

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၉၈၉ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ (၂) ရက်နေ့တွင်၊ မန္တလေးတိုင်း၊ မြင်းခြံခရိုင်၊ နွားထိုးကြီးမြို့နယ်၊ ထန်းတောမကျေးရွာတွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။ အမည်ရင်းမှာ ခင်သီတာထိုက်ဖြစ်ပြီး အဖ ဦးသိန်းထိုက်၊ အမိ ဒေါ်သန်းသျှိတို့၏ မွေးချင်း (၉)ယောက်တွင် နိညာဖြစ်ပါသည်။ လားရှိုး တက္ကသိုလ်မှ သိပ္ပံဘွဲ့(ဓာတုဗေဒ)ကို ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင်ရရှိခဲ့ပြီး၊ Diploma in Accounting DA(UK) ဘွဲ့ကို ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင်ရရှိခဲ့ပါသည်။ မေတ္တာရှင်ကလေးပျော်ကျောင်းတွင် ၂၀၀၇ မှ ၂၀၁၁ခုနှစ်ထိ မူကြိုဆရာမ အဖြစ် လုပ်အားပေးခဲ့ပါသည်။

၂၀၁၁ ခုနှစ် လားရှိုးတက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွင် “သူ” ဟူသော ကဗျာမှတဆင့် စာပေလောကထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး မူခင်း မဂ္ဂဇင်းတွင် မူခင်းဝတ္ထုနှင့် ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့ပါသည်။ လုံးချင်းအနေဖြင့် “ဖယောင်းဥယျာဉ်”စာအုပ်ကို ပထမဆုံး ရေးသားခဲ့ပြီး ယခုစာအုပ်သည် ဒုတိယမြောက် လုံးချင်းဝတ္ထုအသစ်ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် AJU Myanmar Co.Ltd Concrete Pile Manufacturing စက်ရုံ၌ Finance Officer အဖြစ် တာဝန် ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပါသည်။

